

Šajā numurā lasiet!

BŪT GLĒVAM NOZĪMĒ DZĪVOT NECIENĪGU DZĪVI

Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētāja
Aivara Gardas komentārs

→ 2. lpp.

VAI LATVIJA RŪPĒJAS PAR LATVIEŠIEM?

Saruna ar Nodarbinātības valsts
aģentūras (NVA) vadītāju Baibu Paševicu

→ 5. lpp.

ZAĻĀ GRĀMATA

→ 5. lpp.

KĀ TIEK IZNĪCINĀTI LATVIEŠI

→ 7. lpp.

LIBERĀLISMS – CILVĒKU PAKĻAUŠANAS IEROCIS

→ 8. lpp.

VĒSTULE

OKUPANTU PĀRAGRIE PRIEKI

Šķiet, daži okupantu iekļideņi nevar vien sagaidīt 18.februāra referendumu, kad, viņuprāt, piepildīsies ilgas par rusifikāciju, kādu piedzīvojam okupācijas terora laikā. To gadu mijā jau priekšlaicīgi centās īstenot SIA “Stars Latvia”, organizējot bērniem sarīkojumu VEF Kultūras pili ar salaveci, sniegbaltīti, sniega vīru un lapsu. Viss sarīkojums notika simtprocentīgi okupantiski, kaut par to iepriekš neviens netika brīdināts. Tas tādēļ, lai piekrāptu un pievilinātu arī latviešu bērnus, kuri svešo okupantu “urlu riešanu” nepārvalda.

Parasti salavecis bērnus sagaida ar dāvanu maisu, varbūt ar žagariem, seko dzejoļu deklamēšana, taču šoreiz tas viss izpalika. Vienīgi bērniem, kuri saprata svešās okupantu komandas, lika staigāt pa zāli, un viss. Kaut bija izreklamētas atrakcijas un pārsteigumi! Cena par šo svešo 1 stundu ilgušo murgu nebija maza – 10 lati. Vai tiešām ar desmit latiem skopajam kolonistu salavecim nepietika, lai bērnam kaut vienu konfektīti iedotu, kas tik ļoti tika gaidīts?

Vai tiešām svešie okupantu iekļideņi nevarēja pagaidīt līdz 18.februāra referendumam, kad pārkrievošanas sekas katrs likumīgi izjutis un uz savas ādas?! SIA “Stars Latvia” ir jauna firma, kas dibināta 2011.gada 5.jūlijā. Vai tai piemērotāk nebūtu nosaukumā “Latvia” nomaiņīt ar “Rossija”? Bet ko par šo pāragro pārkrievošanas murgu teiks Valsts valodas centrs, kuram es jau nosūtīju informāciju ar lietiskiem pierādījumiem?

Lotārs Stūre
ASV

LATVIJA TIEK GRAUTA, BET TIESĪBVARA KLUSĒ?

Saruna ar Latvijas Republikas tieslietu ministru Gaidi Bērziņu

TIESNEŠUS GAIDA PROFESIONĀLĀ PĀRBAUDE

DDD: Gandrīz ikviens Latvijas iedzīvotājs tiešā vai netiešā veidā ir izjutis neērtības, ko rada tiesu nespēja samērīgā termiņā iztiesāt lietas. Ko plānojat darīt, lai mainītu šo absurdo situāciju, kad cilvēkiem gadiem jāgaida spriedums.

Gaidis Bērziņš: Problēma ar tiesu pieejamību, jeb konkrēti runājot, ar lietu izskatīšanas termiņiem atsevišķās tiesās un instancēs pastāv. Iemesli ir vairāki. Viens no galvenajiem iemesliem ir ekonomiskās situācijas pasliktināšanās. 2008./2009. gads

bu norādīt, ka vislielākā tiesu noslogotība ir Rīgā, Rīgas apgabalā. Situācija uzlabojas Rīgas apgabalā. Vislielākā termiņu problēma ir Senātā – šo jautājumu esam pārrunājuši ar Augstākās tiesas priekšsēdētāju. Problēmas pastāv arī administratīvās tiesās.

DDD: Kādi tam ir risinājumi?

G.B.: Jāteic, ka risinājumi diemžēl ir tikai tādi, kas nav saistīti ar papildus naudas līdzekļu piesaisti. Visvienkāršāk un ātrāk problēmu varētu atrisināt, piesaistot jaunus tiesnešus, bet tas prasa naudas resursus. Vienīgais, ko varam darīt, – uzlabot procesuālos likumus, efektīvizējot procesus, piemēram, daudzās tiesu instancēs pa-

“Ja mēs atsakāmies no latviešu valodas kā vienīgās valsts valodas Latvijā, mēs savā ziņā speram soli Latvijas valstiskuma likvidēšanas virzienā.”

bija tas laika posms, kad lietu skaits tiesās stipri pieauga, jo, pasliktinoties ekonomiskajai situācijai, daudzi vairs nepildīja savas saistības. Papildus gri-

redzot lietas izskatīt rakstveida procesos. Starp citu, jau no šā gada 1.janvāra ir paplašinātas Zemesgrāmatas tiesnešu funkcijas.

Lai uzlabotu situāciju

Tieslietu ministrs Gaidis Bērziņš

Foto: Boriss Koļesņikovs

Augstākajā tiesā, esam vienojušies, ka civillietās atteiksimies no rīcības sēdēm. Līdz šim atsevišķās lietās bija jāgaida pat gads, lai saņemtu rīcības sēdes lēmumu, par kasācijas instanci nemaz nerunājot.

Tāpat situāciju tiesās centīsimies uzlabot, vienkāršojot un efektīvizējot procesus. Šogad plānots ieviest arī iespēju tiesās izmantot videokonferences un skaņu ierakstu sistēmu, kas arī efektīvizēs procesu.

DDD: Jūs runājat par lietu izskatīšanas, ja tā var izteikties, tehniskās un pro-

cesuālās puses uzlabošanu, taču ne mazāk svarīgs ir tiesnešu darbs, attieksme un godaprāts. Laikraksta “DDD” veidotājiem ir diezgan liela pieredze ar tiesām. Jāuzslavē tiesneši, kuri ar pilnu atbildības sajūtu pievēršas darbam, taču ir arī tādi, kuru spriedumi ir nekvalitatīvi un pavirši. Rodas iespaids, ka tiesnesis nemaz nav iedziļinājies lietā, sprieduma rakstīšanas brīdī, tēlaini izsakoties, nav draudzējies ar veselo saprātu.

Turpinājums 4. lpp.

NEKAVĒJOTIES JĀPIEŅEM DEKOLONIZĀCIJAS LIKUMS!

ATKLĀTA VĒSTULE

Valsts prezidentam Andrim Bērziņam,
Ministru prezidentam Valdim Dombrovskim,
Saeimas priekšsēdētājam Solvitai Āboltiņai un
Saeimas deputātiem

**Cienījamās dāmas un
godātie kungi!**

[...] No Latvijas valsts cēlējiem esam pārvērtušies par tās iztirgotājiem, savu tālo priekšteču necienīgiem pēctečiem, par niecībām. Latvijas interesēm svešiem ļaudīm esam aiztīrīgojuši ražošanas un tirdzniecības uzņēmumus, banku sistēmu, Abreni un neskaitāmus tūkstošus hektāru lauksaimniecisko zemes resursu, radījuši motivāciju simtiem tūkstošiem darba spējīgo iedzīvotāju emigrēt, ar aplamu

nacionālo politiku dezintegrējuši sabiedrību, izdāļojot Latvijas pilsonību un pieļaujot Latvijai un lat-

viešiem nelojāliem ļaudīm lemt mūsu likteni. Var pat teikt: **esam aiztīrīgojuši savu valsti!**

Nu esam nonākuši līdz pēdējām tautas un valsts likvidācijas cēlienam – latviešu valodas tiesību samazināšanai, kas jau pārskatāmā nākotnē var

novest līdz mūsu tautas tēcējuma izsīkšanai pasaules tautu okeānā, bet pirms tam vēl ieplūstot Krievijas jūrā. Esmu pārliecināts, ka Jums nav argumentu, kas atspēkotu manu pesimistisko viziju.

Turpinājums 3. lpp.

Vēstules autors Andrejs Lucāns:

“Tā kā krievu valodas pieprasītāji latviskajā vidē jūtas slikti un viņu mērķi ir diametrāli pretēji latviešu mērķiem, 11.Saeimai nekavējoties jāpieņem Dekolonizācijas likums, kas viņiem nodrošinātu iespējas pārcelties uz dzīvi tur, kur tie justos labi.”

TIK ŠOVI VIEN...

Mums tik šovi, tik šovi vien –
Tikai izklaides sirdis sien.
Bet par vērtībām Augstākām –
Lieki domāt par tām...
Taču negaiss jau tuvojas,
Strauji apvāršņi apmācas,
Nakts ir klāt, un kur patvērums –
Melnš jau tumst debesjums?!

Bet nekā no tā neredzam,
Vien tik lecam un uzdziedam –
Kaut vai pasaule bojā iet,
Mums tik trakot un smiet.
Ak, jel, cilvēki, mostieties,
Garā audziet un celieties!
Lai, kad uzausīs Jaunais Rīts –
Spētu celties tam līdz!

Steidzīte

LASĪTĀJU VĒSTULES

LAI LATVIEŠI IZPROT “DDD” DOMAS SPĒKU!

Lasu mūsu “DDD” jau daudzus gadus. Ļoti cienu laikraksta radošo kolektīvu.

Labākie vēlējumi 2012.gadam. Lai valdošie politiķi *nenokož* mūsu avizi! Viņiem tā ļoti nepatīk. Arī mūsu tauta ir pasīva “DDD” lasītāja. Mazdomājošiem cilvēkiem vairāk patīk populārās avīzes, kuras tiek uzbāzīgi reklamētas televīzijā. Tā arī mūsu Salacgrīvas bibliotēkā nav “DDD” – neesot vēlāma.

Piekrītu Aivaram Brizem: “Cilvēks vairs nespēj atšķirt, kas ir meli, kas – patiesība. Un arī to vairs neapjēdz, ka zeme, kas mums dota, mums ir jāaizstāv.”

Manā izpratnē Kremļa ļoti cenšas Latvijā ieviest krievu valodu kā otro valsts valodu. Ierocis ir nauda.

Piekrītu A.Gardas kunga domām, ka ES ir mākslīgs veidojums, un šis pasākums veiksmi nenesīs. Cerība, ka līdz 2014.gadam daudz kas noskaidrosies.

Lai 2012.gadā “DDD” lasītāju rindas aug. Lai latvieši izprot “DDD” domas spēku!

Jūsu
Agris Skujiņš, Salacgrīvā

“LAI DZĪVO INTEGRĀCIJA!”

Pēdējās dienās, kad nu jau kādu brīdi kā beigusies parakstu vākšana par referendumu valodas sakarā, mūsu politiķi (prezidentu ieskaitot) atkal atsākuši bezjēdzīgās runas par integrāciju. Diemžēl lielākā daļa politiķu un žurnālistu līdz pat šim brīdim nav sapratuši, ko nozīmē vārds “integrācija”. Viņu izpratnē integrācija nozīmē apvienot krievvalodīgos un latviešus vienā politiskā nācijā. Taču neviens no viņiem nav atklāti pateicis, ka tāda “integrācija” nav iespējama, un kāpēc. Vienīgais labums, ka Latvija laimā drīzumā atbrīvosies no diviem šīs “integrācijas” speciālistiem – I.Brands-Kehres un N.Muižnieka.

Vienīgais “panākums”, ko Integrācijas ministrija guva N.Muižnieka vadībā, ir ievērojama piektās kolonnas skaitliska palielināšanās.

Nemot vērā prezidenta Bērziņa izteikumus, jāsecina, ka viņš integrāciju iedomājas tādejādi, ka latvieši vairs nesvinēs, piemēram, Līgo svētkus, bet 9.maijā kopā ar okupantiem un kolonistiem ies pie *Pārdaugavas staba* lēkt “kazačoku” un dzert šņabi. Pēc tam kopīgi vienosies par referendumu rīkošanu, lai Latviju pievienotu Krievijai. Tad sabiedrība būtu “integrēta” – latvieši vairs nebūtu “fašisti” un “nacisti”, un viss būtu kārtībā...

Magnuss Kārklis

PIEKTĀ KOLONNA SEVI IR DEKLARĒJUSI!

Lindermans organizēja parakstu vākšanu par krievu kā otras valsts valodas atzīšanu. Paraksti ir savākti, jāgaida referendums. Pēc Lindermana sacītā Latvijas televīzijā, “vairākumam ir jāpaskaidro mazākumam”... Viņš deklarēja, ka jebkurā gadījumā krievu valoda būs otra valsts valoda Latvijā. Židu izcelsmes Lindermanam Krievijā pašam izgāja “plāni” – tad nav saprotams, kamdēļ viņš nepieprasa otru valsts valodu ivritu?

Šādā situācijā ir jāsaņem no CVK to naturalizēto okupantu, kas ir parakstījušies, saraksts un jāliek viņiem sakrāt čemodānus (bet CVK pagaidām tos nedod...).

Esmu pensionēts kapteinis. Gribu piedzīvot dekolonizāciju Latvijā!

Kārlis, Rīgā

BŪT GLĒVAM NOZĪMĒ DZĪVOT NECIENĪGU DZĪVI

Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētāja Aivara Gardas komentārs

DDD: Valsts prezidents **Andris Bērziņš** gada nogalē uzrakstīja vēstuli *Saeimas priekšsēdētājam Solvitai Abolīnai*, vērsot viņas uzmanību uz to, ka parakstu vākšana par krievu valodu bijusi antikonstitucionāla. Jūsaprāt, vai ar šādu vēstulīti pietiek?

Aivars Garda: Kā jau tas tika pieminēts arī “Radio Merkurs” pagājušās nedēļas raidījumā “Gaismas pils”, šādu vēstuli varētu rakstīt “DDD” žurnālisti vai es kā nevalstiskas organizācijas vadītājs, bet Valsts prezidenta rokās ir

DDD: Viņi paši neapziņās, ka ir glēvi?

A.G.: Domāju, savos sirds dziļumos viņi to tomēr apzinās. Un, protams, kā dadzis aci ir Latvijas Nacionālā fronte un laikraksts “DDD”, kas liek viņiem atcerēties, ka viņi ir glēvuļi un nodevēji.

Varam vērot, kā varas vīru un sievu sabiedrībā notiek tāda kā burzīšanās, rosišanās – Valsts prezidents “burzās” ar Saeimas priekšsēdētāju, Ministru prezidents un ministri savā starpā “burzās”, kaut ko runā, kaut ko it kā gudri spriež, bet īstenībā neko nerisina. Viņi parāda zemu līmeni valsts lietās – šausmīgi zemu! Bet latviešuvalodīgais pūlis viņus aizstāv un ceļ godā. Atcerēsimies, kā pavisam nepelnīti godāja **Vairu Viķi-Freibergu** – pilnīgi nožēlojamu prezidentu. Pēc tam nāca

“...**p**rezidents ir aizsūtījis vēstuli Saeimas priekšsēdētājam, un viņa zina, ka referendums grauj konstitucionālos pamatus, visi deputāti zina, ministri zina, ģenerālprokurors zina, Satversmes aizsardzības birojs zina – visi, kam vajag, zina, bet neviens neko nedara!”

varas groži, viņam ir nevis jāraksta vēstules, bet jāpieņem konkrēti lēmumi: izsaukt pie sevis ģenerālprokuroru, likt paskaidrot, kāpēc neviens vēl nav saukts pie atbildības, kāpēc tāda parakstu vākšana vispār ir pieļauta. Bet acīmredzot mūsu valsts varas vīri un sievas ir par glēviem. Atgādināšu, ka viens Austrumu Gudrais ir teicis, ka būt glēvam – tas nozīmē dzīvot nožēlojamu dzīvi.

Glēvulis ir bailīgs, neuzņēmīgs cilvēks. Skatoties uz tiem, kuri valsts vadošajos amatos ir bijuši visus šos 20 tā saucamās neatkarības gadus, redzu, ka viņi patiešām ir glēvuļi, dzīvo sevis necienīgu dzīvi, bet paši to neapzinās. Viņiem pašiem šķiet, ka arī citi dzīvo tādu pašu necienīgu dzīvi.

Zatlers, pirms tam bija **Guntis Ulmanis**, tagad, pēc parakstu vākšanas, pamodies **Andris Bērziņš**...

Tātad prezidents ir aizsūtījis vēstuli Saeimas priekšsēdētājam, un viņa zina, ka referendums grauj konstitucionālos pamatus, visi deputāti zina, ministri zina, ģenerālprokurors zina, Satversmes aizsardzības birojs zina – visi, kam vajag, zina, bet neviens neko nedara! Vēl piešķir naudu referendumam!

Cilvēki izmisumā zvina uz “Brīvo mikrofonu” un vaicā: kāpēc piešķir naudu šādam pretvalstiskam, latviešu tautu pazemojošam referendumam, kāpēc vispār to vajadzēja pieļaut utt.? Cilvēki ir neizpratnē, kāpēc mūsu vara ir tik glēva. Vienam nepilsonim, diviem, trijiem atļāva veikt

tik naidīgu kampaņu, atļāva veidot un izplatīt šādu klipu – bez jebkādam sekām! Gandrīz simtprocentīgi varu apgalvot, ka, ja līdzīgu klipu pret krievu valodu un okupantiem būtu uztaisījuši latvieši, tad mūsu okupanti un cionisti, kuri sastājušies t.s. antifāšistiskajās (īstenībā – fašistiskajās!) organizācijās, būtu nelabi blāvuši, ka šeit gandrīz vai holokausts atkal sācies. Bet šie mierīgi, draudīgām balsīm, naida pilnām acīm skatās vīrsu latvietim no klipa un izklīdz naidīgus vārdus... Taču mūsu Valsts prezidents splāvienus tikai krāj un krāj, tos no sejas pat nenoslaukot...

DDD: Tikai konstatē un aizraksta vēstulīti Saeimas priekšsēdētājam, ka ir uzsplauts...

A.G.: Jā, uzraksta, ka ir uzsplauts, un viss.

DDD: Bet vai tad *Kažociņš* – Satversmes aizsardzības biroja priekšnieks, *Reiniks* – Drošības policijas priekšnieks, arī ir nobijušies no *Lindermana*, *Ušakova* un tamlīdzīgiem valsts pamatu grāvējiem?

A.G.: Padomāsim, kas tad ir šis “valsts drošības dienests”? Kas Padomju Savienībā bija VDK? Tas bija – tā viņu arī sauca – Komunistiskās partijas bruņotais spēks. Un kas tad ir mūsu specdienests? Vai tad tie darbojas patstāvīgi? Skaidrs, ka tiem būtu jādarbojas saskaņā ar likumu, bet... Neizslēdzu, ka viņi pilda tiešos ASV CIP vai citu dienestu norādījumus, bet mūsu politiķus noliek fakta priekšā.

DDD: ...bet likumu viņi pārkāpj, un nav neviena, kas tos sauktu pie atbildības.

A.G.: Jā, šajā nozīmē likumu viņi pārkāpj. Tomēr tiem ir skaidri jāapzinās – gan **Kažociņam**, gan **Reinikam**, gan **Kalnmeieram** –, ka agri vai vēl (un tagad notikumi pasaulē risinās ļoti ātri; lai paskatās uz Tuvajiem Austrumiem!) nāks Latvijā valsts vara, kas sauks pie atbildības tādus drošībniekus un ģenerālprokurorus. Un, ja ģenerālprokuroram nebūs rakstiskas Valsts prezidenta, kā Nacionālās drošības komisijas priekšsēdētāja,

pavēles (kaut vai slepenas), kurā viņš pavēl nereaģēt, nepievērst uzmanību šādi parakstu vākšanai un izlikties, ka nekas nenotiek un tas nav nekas slikts, – tad šādā gadījumā, kad nāks jaunā vara, viņš par to saņems sodu. Tomēr pat tad, ja izrādīsies, ka viņam ir šāda rakstiska pavēle, par to tiks jautāts: kas tad tev liedza vērsties pie tautas, atklāt šo slepeno pavēli un pateikt, ka to nepildīsi, pat atkāpjoties no amata!

Tātad visi skaidri saprot, ka viņi pārkāpj likumu. Tā nevar būt, ka viņi ir tik lieli stubieņi! Viņus vēro, jāatzīst, ka tur ir kaut kāds rasols – gan lielas dozas mulķības, gan glēvums, gan arī liels negodīgums. Mūsu lasītāji, godīgi cilvēki, nespēj pat aptvert šo ļaunumu un negodīgumu! Uz valsts vadītāju ir pierasts skatīties kā uz pielūgsmes objektu – nu, ja viņš ir ticis par Valsts prezidentu, tad viņš ir ļoti godīgs un cienīgs. Tā tam arī būtu jābūt: ja cilvēks ir cienīgs ieņemt šo augsto amatu, tad viņš ir arī ļoti godīgs. To pašu var attiecināt arī uz ģenerālprokuroru – kurš tad vairāk ievēros likumus, ja ne ģenerālprokurors? Taču tā tas nav.

Diemžēl klusē arī individuālas personas, kā tiesneši, advokāti, Juristu biedrība – kur viņi ir? Rodas jautājums, vai viņi – visi juristi – ir stubi? Es ļoti šaubos. Tātad viņos ir tik liela negodīguma un glēvuma deva, kas liedz tiem pašiem taisnīgi izpausties. Viņi redz, ka citi visapkārt ir tādi paši, un par “mutes palaišanu” (taisnības teikšanu!) draud pat tiesas procesi, kā tas jau ir bijis.

DDD: Ja ne tiesas procesi, tad gluži vienkārši izstumšana.

A.G.: Jā, izstumšana no sabiedrības. Bet cilvēks to negrib – viņš ilgojas saņemt ielūgumus uz prezidenta Jaungada ballēm, uzaicinājumu uz Latvijas Televīziju, Radio par ekspertu, utt. Bet, lai būtu šāds atzīts “eksperts”, viņam ir jāsaņem negodīgums. Un tāpēc viss ir aizgājis tik tālu.

Sagatavoja
Līga Muzikante

LASĪTĀJAS VĒSTULE

CIK VĒL TĀLU?

Igaunijas Valsts prezidents **Tomas Hendriks Ilvess** skaidri un konkrēti nostājas pret okupantu centieniem graut suverēno Igaunijas valsti, tikmēr latviešu *diegabikses* visādiem *lindermaniem* saka: *laipni lūdzam, rīkojiet referendumu par to, kurai būt “titulnācijai” Latvijā!*

Tā latvieši kārtējo reizi pierāda, ka nav savas neatkarības cieniņi. Pazemīgā verdzība sākās jau ar Ivara Godmaņa šoka terapiju, ar “Dzīves līniju”, banku – “Olimpija”, “Baltija”, “Parex”, “Krājbanka” – izlaupišanu... Pat prāmju satiksme jau sen pieder igauņiem, nevis latviešiem! Tāpat jāmin *airBaltic* un neskaitāmi citi zaudējumi.

Šobrīd populāras esot investīcijas. Bet investīcijas taču ir svešs kapitāls ar ļoti “izdevīgiem” noteikumiem: zems no-

dokļu maksājums, turklāt peļņa ceļ tās valsts labklājību, no kuras šīs investīcijas nākušas, un iznīcina vietējās ražotnes.

Pēc Pirmā pasaules kara Latvijas zeme bija tikai vieni vienīgi ierakumi, kurus vīru griba un zirgu spēks divdesmit gadu laikā pārvērtā ekonomiski ziedošā valstī. Bez

kādām ārzemju investīcijām latvieši paši tika galā ar visu. Protams, arī tajā laikā darbojās blēži, lai iedzīvotos uz tautas rēķina.

Latvieši, mēs esam gan garīgi, gan fiziski degradējušies, salīdzinot ar citām tautām, jo pieļaujam šo postu, kas nav prātam aptverams. Diemžēl tas ir jāatzīst.

Lilija Treice

NEKAVĒJOTIES JĀPIENĒM DEKOLONIZĀCIJAS LIKUMS!

Turpinājums no 1. lpp.

Nebaidos Jums kā Latvijas valsts varas pārstāvjiem par to teikt, jo manā rīcībā ir argumenti, ar kuriem teikto varu pamatot.

Līdzīga situācija man personiski bija jāpiedzīvo 1966. gadā sarunā ar LKP pirmo sekretāru **Arvidu Pelši**, kad protestēju pret Latvijas rusifikāciju. Uz šo soli mani motivēja nacionālā pašapziņa, pašcieņa un sirdsapziņa. Vai nebaidījies? Baidījies, bet manā rīcībā bija argumenti – Lēņina norādījumi partijai nacionālajā politikā cīnīties par republikas, citāti, tiesības to aizsargāt un saglabāt. No kā šodien jābaidās, lai par savām tiesībām iestātos? Kas traucē cienīgi atbildēt uz lielkrievu šovinistu provokāciju?

Līdzšinējās Saeimas un valdības ar savu glēvo nacionālās bezcieņas politiku, kuru var pielīdzināt Latvijas valsts un latviešu tautas interešu nodevībai,

kuras “nepamatotajām” prasībām pēc latviskas Latvijas cīnās “sirdsapziņas bruņinieks” nepilsonis **Lindermans**, SC un to atbalstošie latviešu izcelsmes kolaboracionisti. SC programā varam lasīt, ka viņi no vienas puses ir pret jebkādu nacionālismu, bet no otras – par pilna spektra programmu Latvijas un latviešu rusifikācijai: legītimi un ar pašu latviešu (kā butaforijas) piepalīdzību. No vienas puses iestājas par latviešu valodu, bet no otras – pret. Okupācijas faktu vienlaicīgi atzīst un neatzīst. Šo divkosību personificē tās redzamākie SC vadītāji – Latvijas pilsonis, lielkrievu impēris-kais šovinists **N. Ušakovs** un Latvijas pilsonis, kolaboracionists **J. Urbanovičs**, kuru padomdevēji ir bijušās okupētājvalsts Krievijas pilsoni.

Kā redzam Latvijā, okupācijas gados nepabeigto genocīdu pret latviešu tautu var realizēt arī “evolūcijas” ceļā – bez agresora tankiem, armijas un čekas, bez slepkavībām, bez deportācijām un koncentrācijas nometnēm, bez Baigā gada. Vienīgi zemtekstā

atbalstu, var legāli provocēt bijušās okupētājvalsts Krievijas impēriski šovinistisko mērķu realizēšanu – samazināt latviešu valodas tiesisko statusu, mainīt Dž. Dudajeva ielas nosaukumu, atjaunot Krievijas impērijas pieminekļus, rīkot latviešu pašcieņu aizskarošus mītiņus, pušķotus bijušās okupētājvalsts regālījām, skaļi un agresīvi iestāties par savām “likumīgajām” tiesībām uz valsts varu.

Tam pretstatā, kā nacionālās pašapziņas un pašcieņas ilgstoši nedzīstoša un strutojoša kauna vāts, pie latviešu deputātu un valsts vadītāju sirdsapziņas klauvē 50 000 kritušo latviešu leģionāru vienotais dvēseles kliedziens: **“Mēs gaidām taisnības augšāmcelšanos!”** Ir pagājuši 20 gadi, bet taisnība arvien nav augšāmcelta! Joprojām mūsu deputāti un valstsvīri, glēvi atrunājoties, reaģē uz savu morālo nacionālās pašapziņas un pašcieņas pienākumu – Latviešu leģiona atceres dienas jeb 16. marta godināšanu pie Brīvības pieminekļa, bet akceptē lielkrievu šovinistu orgijas 9. maijā pie Okupācijas pieminekļa.

Latviešu leģionāri cīnījās pret pareizo ienaidnieku. To apstiprina šo ienaidnieku pēcteči, kuri šodien grib atņemt mūsu valodu un valsti. To pierāda uzticēšanās latviešu leģionāriem 1946. gadā Nirnbergā, kur viņi apsargāja kara noziedzniekus. To apstiprina 1950. gada 12. septembrī ASV pieņemtais lēmums, ka “Baltiešu ieroču SS vienības to mērķa, ideoloģijas, darbības un sastāva kvalifikācijas ziņā ir uzskatāmas par savrupām un no vācu SS atšķirīgām vienībām, tāpēc komisija tās neuzskata par ASV valdībai naidīgu kustību”. To apstiprina Zviedrijas karalis ar atvainošanas latviešu leģionāriem par viņu izdošanu Staļinam.

Bet kā ir ar Staļina sabiedrotajiem – angļiem, amerikāņiem un frančiem, kuri arī cīnījās pret pareizo ienaidnieku nepareizajā pusē, kopā ar ļaunuma impēriju Padomju Savienību? Vai viņi arī norobežojas no saviem cīnītājiem, neļauj atzīmēt viņiem svarīgās piemiņas dienas, diskreditēt tos, kas piedalās šo piemiņas dienu pasākumos? Vai arī viņi savos parlamentos

šīs atceres dienas pasludina – te par piemināmām, te atceļamām un izdzēšamām no tautas atmiņas?

Un šo Latvijā notiekošo amorālo bezapziņas un bezcieņas absurdu nodrošina Saeimu pieņemtie likumi un finansē Latvijas valsts! **To nevar citādi vērtēt kā vien par valstiska mēroga kolaboracionismu un latviešu tautas tiesību uz pašnoteikšanos nodevību.** Lindermana organizētā parakstu vākšana par krievu valodu kā otro valsts valodu, ko atbalsta un par kuru parakstīties SC kongresā aģitēja un parakstījās **Latvijas galvaspilsētas mērs** Nils Ušakovs un SC pārstāvošie **pašvaldību vadītāji**, ir lielkrievu impēriskā šovinisma recidīvs (atkārtots noziegums) Latvijā. **SC politika izraisa nacionālu spriedzi. Tā ir dažādu tautību sanaidošanas politika!**

Šīs nelikumīgās, negodīgās un ciniskās prasības ir pieprasījums pēc rusifikācijas legimitācijas jeb latviešu tautas iznīcināšanas, pēc latviskas Latvijas nāves! To ar saviem parakstiem pieprasa vairāk nekā 183 000 Latvijai un latviešiem nelojāli pilsoņi, kas ir ne tikai okupācijas, bet galvenokārt Saeimu un valdību nacionālās pašapziņas un pašcieņas deficīta radītās bezprecedenta liberālās integrācijas sekas, ko īstenoja valsts labiatalgotie kosmopolitiskie rusifikācijas lobiji – **E. Aldermane, N. Muižnieks, I. Brands-Kehre** un viņiem līdzīgie. Tās ir sekas lietu nesaukšanai istajos vārdos.

SC jāpārtrauc sakari ar Krievijas un Ķīnas partijām, jāizbeidz aiz demagoģiskām frāzēm maskēto, pret latviešu tautu vērsto lienošā genocīda politiku un jāstrādā Latvijas un latviešu tautas saglabāšanai un attīstībai, nevis degradēšanai un iznīcināšanai. Ja SC to nevar, tad šī partija jāaizliedz, kā, piemēram, gatavoja aizliegt neonacistu galēji labējo Nacionāldemokrātisko partiju Vācijā.

11. Saeimas deputātiem un valdībai adekvāti nacionālās neatkarīgas valsts pārstāvju nacionālajai pašapziņai un pašcieņai jāpieņem īpašs likums.

Turpinājums 7. lpp.

VĒSTULE

“TARAKĀNI” DODAS UZBRUKUMĀ

Jāsarūgtina tie krievi, kas, dzīvojot Latvijā, mīl sist pie krūtīm un aurot “Ja ruskij!” (“Esmu krievs!” – krievu val.). Būtu labi, ja šie lielkrievu “patrioti” painteresētos, ko par viņiem domā kultūrāli krievi Krievijā. Atmiņā iespiedies kāda padomju armijas kapteiņa Kuligina (viņš bija manas rotas komandieris tālajos pagājušā gadsimta 70-os gados) teiktais: “Krievi dzīvo Krievijā! Pie jums Baltijā – krievu tautas klaidoņi un “laimes meklētāji.” Tā, lūk! *Gospoda ļubeznije!* Šis viedoklis arī šodien Krievijā turpina pastāvēt.

Ja kāds Latvijā dzīvojošais pilsonis vai nepilsonis uzskata sevi par Krievijas un krievu tautas patriotu – parādiet to darbos: dodieties uz MĀMUĻU KRIEVIJU! *Roģina Maķ zavjot!*

Vēršos pie tiem Latvijas pilsoņiem, kam šī zeme ir vienīgā un svētā Dzimtene. Trieksīm ratā visus *lindermanus, osipovus, kabanus* un citus mošķus! Šādi morālie izdzimteni naido tautas, lai paši uz šī rēķina iedzīvotos. Pavisam labi būtu, ja šie “kungi” sakravātu savas pekelītes un dotos uz savu “apsolīto zemi”. Laimīgu taciņu!

Pagājuši divdesmit gadi, kopš Latvija atguva neatkarību, bet šodien valsts un tauta ir uz iznīcības robežas. Latvijas rūpniecība un lauksaimniecība ir sagrauta. Latvijas lauki, kas vienmēr un visos laikos bija latviešu tautas neizsīkstošais spēka un vitalitātes avots, ir bīstami izsīcis. Pamestas viensētas un krūmiem aizauguši tīrumi – lūk, šodienas realitāte. Arvien lielākā skaitā latvieši dodas uz Eiropu labākas dzīves meklējumos, jo dzimtā zeme tos vairs nespēj paēdināt. Viņi ir kā nogrieztī maižes rīcieni, kā putni ar salauztiem spārniem. Ak, Māte Latvija! Kur tavi dēli?... Kas vainīgs pie tā, ka šodien savas galvas var pacelt latviešu tautas (un ne tikai latviešu) ienaidnieki?

Tikai pateicoties to cilvēku pūlēm, kas sevi mīl slavēt par “politiķiem”, šodien Latvijā ir pienācis laiks, kad dažādu tautību atbīras uzdrīkstas pacelt galvu un prasīt Latvijas bojāeju. Latvieši nekad bez iemesla nav naidojušies ar saviem kaimiņiem – šodien to sauc modernā vārdā par *toleranci*. Bet pret tādiem gaisa jaucējiem – *lindermaniem, osipoviem, kabanoviem* – jāmet pie malas kautrība un *jāsadod pa ausīm* (vismaz politiski), lai beidz *piesmirdināt* Latviju!

“Tikai pateicoties to cilvēku pūlēm, kas sevi mīl slavēt par “politiķiem”, šodien Latvijā ir pienācis laiks, kad dažādu tautību atbīras uzdrīkstas pacelt galvu un prasīt Latvijas bojāeju.”

Kā jau katrā tautā, arī mums ir savi *bastardi*, kas izauguši un skolojušies dažādās pasaules valstīs un kā netira atkritumu straume atnesusi sev līdzī uz Latviju kosmopolitisma un Rietumu pseidokultūras sērgu. Viņu uzdevums: sajaukt mums un mūsu jaunatnei galvu ar Rietumu viltus vērtībām. Degradēt un iznīcināt tautas pretošanās spēju svešu tautu invāzijai. Šie “latvieši” iefiltrējušies radio, televīzijā, dažādās nevalstiskajās organizācijās un valsts struktūrās un dara savu melno darbu.

Ir tāds Nils Raimonds Muižnieks – Sociālo un politisko pētījumu institūta direktors. Lepni mīl sevi dēvēt par Latvijas politologu. Reiz gadījās noskatīties TV5 raidījumu “Bez cenzūras”, kur N. Muižnieku iztaujāja divi krieviski runājoši žurnālisti. Temats, ja atmiņa neviļ, bija par balsstiesību piešķiršanu nepilsoņiem. Žēl un reizē pretīgi bija raudzīties (kur nu vēl klausīties), kā “latvietis” N. Muižnieks aiz lielas iztapības ideja un locījās. Likās – tūlīt, tūlīt palidīs zem galda un sāks žurnālistiem zābakus laizīt. Ne nacionālās cieņas, ne pašapziņas. Jājauc: ko šāds kosmopolīts ar verga dvēseli var dot latviešu tautai? Ko tādi *muižnieki* var iemācīt saviem studentiem (ja viņiem tādi ir)? Šāds *muižnieku* pienesums mūsu tautai ir jāraksta ar lielu mīnuss zīmi.

Diemžēl pie Latvijas politiskajām debesīm šobrīd neredzu politiķus vai politisku partiju, kas gribētu strikti izbeigt Latvijas izlaupišanu un tautas dzīvā spēka nīcināšanu.

Un tomēr –
**laimīgu Jauno gadu visiem
Latvijas patriotiem!**

LATVIJA PĀRI VISAM!

Ar patiesu cieņu!

J.V.Kalējs

LATVIJA TIEK GRAUTA, BET TIESĪBVARA KLUSĒ?

Turpinājums no 1. lpp.

DDD: Kā notiek tiesnešu darba uzraudzība? Kā jūs domājat uzlabot tieši tiesnešu darbu? Vai ir kaut kāds kontroles mehānisms?

Gaidis Bērziņš: Problēma, par kuru runājat, protams, pastāv. Te ir vairāki aspekti. Pirmkārt, atsevišķos gadījumos jāpiekrīt tiesnešiem, ka viņi noslodze ir pārāk liela. Tas, protams, ietekmē arī tiesas darba kvalitāti. Būsim objektīvi – tā tas dažkārt ir, līdz ar to ir jārisina šis noslodzes jautājums.

Lai uzlabotu tiesnešu darba kvalitāti kopumā, domājam par Tiesnešu kvalifikācijas kolēģijas izveidošanu. Līdz šim nekas tāds tiesu varā nav bijis, proti – tiesneši būs pakļauti kvalifikācijas pārbaudei. Šā gada

No Tieslietu ministrijas puses sekosim līdz šim procesam.

DDD: Vai tā būs vienreizēja pārbaude, vai arī tiesneši tiks eksaminēti regulāri?

G.B.: Tiesnešu profesionālās darbības kārtējo novērtēšanu veiks reizi piecos gados.

VALSTS IENAIDNIEKI NESODĪTI ŠIVERĒ

DDD: Šobrīd ļoti aktuāls ir jautājums par referendumu, kurā jālemj, vai krievu valodai Latvijā piešķirt otras valsts valodas statusu. Būtbūt tas ir tiesisks jautājums par valsts pastāvē-

šiem, nav jāuzņemas atbildība par to, ka kaut kādi nepilsoņi, Lindermani un Osipovs, var nesodīti izvērst antikonstitucionālas darbības?

Gaidis Bērziņš: Dažkārt mēs pārprotam demokrātiju – tostarp arī cilvēktiesības. No tiesiskā viedokļa, situācija attiecībā uz referendumu ir pilnīgi nepieņemama. Kāpēc? Tādēļ, ka tiek apšaubīts viens no valsts pamatiem. Valsts nevar eksistēt bez savas valodas – valoda ir viens no valsts pamatelementiem. Domāju, ka Satversmes tēvi, kuri rakstīja Satversmi, šādu situāciju vispār nevarēja pat iedomāties. Ja mēs atsakāmies no latviešu valodas kā vienīgās valsts valodas Latvijā, mēs savā ziņā speram soli Latvijas valstiskuma likvidēšanas virzienā. Manuprāt, šis ir ļoti bīstams precedents.

DDD: Jūs ļoti pareizi visu konstatējāt, bet kāpēc līdz šim klusējāt? Prezidents raksta kaut kādu ziņiņu Saeimas priekšsēdētājam par to, ka valstī notiek antikonstitucionālas darbības.

Generālprokurors klusē, **Satversmes aizsardzības birojs** un **Drošības policija** neko nedara. **Lindermani** būtbūt iesplauj jums, **tieslietu ministram**, seņ, bet jūs tikai noslaucāties, un viss. Jūsu pienākums taču ir aizstāvēt

tiesiskumu valstī! Jums jāaizstāv jebkura latvieša gods un tiesības būt saimniekam savā zemē! Kādēļ jūs klusējāt?

G.B.: Pirmkārt, es gan neesmu klusējis. Savu viedokli esmu paudis jau no paša sākuma.

DDD: Bet tam nav nekādas sekas...

G.B.: Otrkārt, ja atceraties, tad Nacionālās apvienības ministri balsoja pret līdzekļu piešķiršanu referendumam. Par šādu balsojumu saņēmām diezgan bargu kritiku. Ušakovs mūsu balsojumu pat izmantoja par ieganstu, lai parakstītos par krievu valodu kā otro valsts valodu Latvijā.

Man ir savs redzējums, ko vajadzētu darīt, taču par to šobrīd dažādu objektīvu apstākļu dēļ nevēlos runāt.

DDD: Tātad jums ir kāds rīcības plāns, kuru šobrīd nevēlaties atklāt?

G.B.: Jā, plāni ir, bet šobrīd negribētu par tiem runāt. Kā zināms, mūsu nedraugi nesnauz un rūpīgi seko visam.

DDD: Bet smieklīgi, ka Drošības policija un prokuratūra atrod laiku un līdzekļus, lai četrus gadus un vairāk apkarotu laikrakstu "DDD" – vienīgo laikrakstu, kurš regulāri raksta par tiesiskuma un taisnīguma atjaunošanu, par okupācijas seku likvidēšanas nepieciešamību. Tajā pašā laikā visādi antilativiski, antikonstitucionālu ideju aizstāvji var nesodīti šiverēt.

G.B.: Es jums piekritu, ka tas ir absurds. Viss liecina, ka parakstu vākšanas kampaņas organizēšanai piesaistīti prāvi naudas līdzekļi. Mūsu tiesībsargiem būtu jānoskaidro, no kurienes nākusi nauda.

DDD: Domāju, ka jāuztraucas ne tikai par naudas līdzekļiem. Ja Valsts prezidents – valsts augstākā amatpersona – raksta vēstulīti otrai valsts augstākai amatpersonai, bet nekāda rīcība nesejo, sajūta ir tāda, ka mēs te esam kā lelles, kas izpilda no ārpuses (Amerikas, Krievijas) nākošas pavēles.

G.B.: Tas, ka ir spiediens no ārpuses, domāju, mums visiem ir skaidrs. Tas, ka šis referendums tiek izmantots, lai Latvijā palielinātu mūsu Austrumu kaimiņvalsts ietekmi, manuprāt, ir nepārprotami. Te ir jautājums – cik politiski būs vienoti, lai pretotos šādas ietekmes palielināšanai. Jāteic, ka ar to rīcības vienotību mums diemžēl ir pašvaki.

Bēdīgs piemērs ir Imigrācijas likuma grozījumi. Nacionālā apvienība vairākkārt ir centusies izslēgt Šlesera ieviesto normu par uzturēšanās atļauju piešķiršanu tiem, kuri iegulda naudu vai nopērk īpašumu Latvijā. Manuprāt, mēs pierādījām šādas normas neefektivitāti. Šāda nor-

Foto: Boriss Kolesņikovs

ma drīzāk veicina dažādu apšaubāmas izcelsmes līdzekļu ieplūšanu Latvijā un palielina citu valstu ietekmi šeit. Un, ja politiķi, kuri pārstāv latviešu vēlētāju, nevar panākt šeit vienotu izpratni, tad tas ir bēdīgi.

APVIENOT VAR TIKAI IDEJA

DDD: Mūsu lasītāji bieži vērsas pie mums ar jautājumu: kāpēc mēs kritizējam "Visu Latvijai!-TB/LNNK" (Nacionālo apvienību), kāpēc mēs neapvienojamies? Lai apvienotos, jābūt kopīgiem pamatprincipiem. Galvenais vienotības pamats var būt tikai skaidra izpratne, ka nepieciešama **Latvijas deokupācija un dekolonizācija**, un kopīgs darbs šī procesa īstenošanai. Vai Nacionālā apvienība ir par deokupāciju un dekolonizāciju – jā vai nē?

Gaidis Bērziņš: Šis jautājums ir jāskata plašāk. Atbildi jūs noteikti atradīsiet mūsu apvienības programmā.

DDD: Jūs neatbildējāt uz šo skaidro jautājumu: esat par vai pret – jā vai nē? Ja jūs sakāt "jā", tad – ko jūs kā tieslietu ministrs esat darījis, lai īstenotu, piemēram, Deklarāciju par Latvijas okupāciju? Tad, lūdzu, atbildiet – jā vai nē.

G.B.: Es minēju trīs piemērus, no kuriem izdāriet savus secinājumus. Pirmkārt, 2006. gadā apvienība TB/LNNK Saeimā iesniedza tā saukto Repatriācijas likumu, bet Saeima to neatbalstīja.

Otrkārt, 2008. gadā Iekšlietu ministrija virzīja koncepciju par migrāciju, nodarbinātības kontekstā, kas faktiski plaši pavēra vārtus trešo valstu darbspēka ieplūšanai Latvijā. Pateicoties gan mūsu aktivitātei, gan, protams, arī faktiski sakritībai, izdevās šo ideju vismaz pagaidām nolikt plauktā.

Treškārt, vienmēr esmu arī publiski teicis, ka personas, kas ir piedalījušās un līdzvainojamas tādos noziedzīgos nodarījumos, kuru rezultātā ir cietuši Latvijas iedzīvotāji, ir jā-soda. Mums ir arī zināma tiesu prakse šajā ziņā.

DDD: Jūs jau zināt, ka pastāv arī Saeimas Deklarācija par Latvijā īstenotā PSRS totalitārā komunistiskā okupācijas režīma nosodījumu, kuru pieņēma 2005.gadā. Šajā tiesību aktā Saeima vēlreiz atgādina par 1996.gadā pieņemto Deklarāciju par Latvijas okupāciju, kurā teikts, ka ir jāveicina repatriācija, un uzdod Ministru kabinetam noslēgt speciālu nolīgumu starp Latviju un Krieviju, kas uzliek savstarpējās saistības materiālo izdevumu segšanai, lai palīdzētu pārcelotājiem, tiem, kuri repatriējas uz savām etniskajām dzimtenēm. Jūs neesat pirmo reizi Ministru kabinetā – vai šie jautājumi ir atrisināti? Vai Tieslietu ministrija kopā ar Arlietu ministriju ir atgādinājusi, ka palicis nepadarīts darbs? Galu galā, Ministru krēsls taču sēž latvieši – vai tiešām nevarat beidzot kaut ko kopīgi izdarīt latviešu tautas labā?!

G.B.: Deklarācija joprojām ir spēkā – neviens to nav atcēlis...

DDD: Nu, protams!

G.B.: Par kompensācijām mēs esam runājuši, atgādinājuši – diemžēl neesam sadzirdēti šajā jautājumā. Tieslietu ministrs attiecībā ar ārvalstīm bez īpaša deleģējuma nepārstāv valsti, bet tām personām, kas pārstāv, ir norādīts (es noteikti varu runāt par laika periodu, kas ir 2007./2008. gads) uz šī jautājuma risināšanas nepieciešamību. Man jāatkārtojas – diemžēl neesam sadzirdēti. Kas attiecas uz kompensācijām, domāju, ka mūsu redzējumu par šo jautājumu atradīsiet mūsu apvienības programmā.

Turpinājums sekos

Intervēja Liene Apine

* Šā gada 9. janvārī (dažas dienas pēc intervijas) Nacionālā apvienība vērsās Satversmes tiesā ar pieprasījumu, lai referendumu par divvalodību atzitu par antikonstitucionālu. Tāpat tiesai lūgts vērtēt referenduma atbilstību Satversmes saturu kodolam un valsts iekārtas pamatprincipiem.

“Viss liecina, ka parakstu vākšanas kampaņas organizēšanai piesaistīti prāvi naudas līdzekļi. Mūsu tiesībsargiem būtu jānoskaidro, no kurienes nākusi nauda.”

laikā tiesnešu kopsapulcē ir jāizveido jauna tiesnešu kvalifikācijas kolēģija, tātad tiesnešu kvalifikācijas pārbaude faktiski notiks 2013. gadā. Latvijā tāda prakse vēl nav bijusi, jo pārbaudīti tiks visi tiesneši. Tas viņiem būs zināms izaicinājums – pierādīt savas zināšanas.

šanas pamatiem. Jūs taču piekritīsit, ka šādā absurdā situācijā esam tikai tādēļ, ka joprojām nav likvidētas padomju okupācijas sekas – nav notikusi deokupācija un dekolonizācija. Kā jums šķiet, vai līdzšinējām valdībām, Tieslietu ministrijai, kuru esat vadījis arī

KĀ VEICINĀT DEKOLONIZĀCIJU?

Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētāja Aivara Gardas komentārs

DDD: Lasītāji bieži izmisumā zvina mums un jautā: ko reāli darīt? Kā mainīt šo situāciju, kādā nonākusi latviešu tauta un valsts?

Aivars Garda: Lasītāju un “DDD” veidotāju apvienotais spēks ir mūsu vienotajā domā un gribā. Doma un griba ir nedalāmi. Ja cilvēks cēli un taisnīgi domā, tad viņš arī grib šo domu piepildījumu.

Protams, mūsu lasītāju skaitliski ir mazāk nekā TV skatītāju vai Latvijas Radio klausītāju, tomēr mūsu ir pietiekami daudz, lai mēs neredzami ietekmētu situāciju Latvijā. Un to mēs kopīgi, vienoti domā un gribā, arī darām! Ja lasītāji pavēros, tad saskatīs, ka pamazām mostas taisnības stariņi – pat starp pašiem stubākajiem varas vīriem. Šajā ziņā pirmā ir doma un griba, bet otrā – aktīva rīcība.

DDD: Kā lai izpauž šo aktīvo rīcību?

A.G.: Kas liedz mūsu lasītājiem regulāri sūtīt vēstules un pieprasīt atbildes no prezidenta – kāpēc viņš neveic dekolonizāciju? Labi, prezidents ir kaut ko konstatējis, bet, kā Latvijas Radio teica Aivars Gedroics, ja prezidents ir pateicis “A”, tad viņam jāpasaka arī “B”. Un kas tad ir šis “B”? Tā ir okupantu izraidīšana.

Beidzot visiem latviešiem, arī naivajiem un lētticīgajiem, ir jāatdara acis un jāsaprot, kas tad patiesībā ir tie “pilsoņi”, kuri aizgāja parakstīties par krievu valodu! Latvijas vara jau 20 gadus ir lūgusies, lai okupanti ņem pilsonību – viņi negribot, daudzi, zobus griežot, ir paņēmuši... Un šis ir rezultāts! Vai Vairai Viķei-Freibergai vajadzēja bučot tos, kas saņēma

pilsonību? Es apbrīnoju šos varas vīrus un sievas – to pašu Vairu Viķi-Freibergu, kas 2000.gada sākumā tik centīgi cīnījās par šo nejēdzīgo tautas sajaukšanu, ko viņi dēvē par “integrāciju”. Vai tad patiešām viņi neapzinājās, ka tie, kuri šādā veidā iegūs pilsonību, būs latvisko partiju ienaidnieki un viņu pašu varas apdraudējums? Vai tiešām cilvēki ir tik stulbi, ka to nesaprot?! Ja šie “jaunpilsoņi” būtu gribējuši, viņi sastātos kaut vai “Vienotībā”, “Nacionālajā apvienībā”, vai kopā ar mums cīnītos pret tiem, kas negrib pilsonību, – pret nepilsoņiem – raidījuši viņus ārā, tātad kopīgiem spēkiem cīnījušies. Bet tas taču bija redzams jau pašā sākumā, ka šo “jaunpilsoņu” nodomi ir pavisam citādi! Un tagad nu mūsu partijnieki satraukušies, kaut paši ar savu gādību izaudzējuši un legalizējuši šo 5.kolonnu.

Tas viss ir skaidri redzams un saprotams, taču varas vīri un sievas tik un tā mēģina vēl pēdējiem spēkiem noklusēt “B” – patiesību, ka visiem šiem okupantiem ir jāatstāj Latvija! Lai nu kā, situācija virzās uz to, ka dekolonizācijas nepieciešamība kļūst arvien acīmredzamāka. Pienāks brīdis, kad pat visglīvākie, visstubākie, visnegodīgākie politiķi, kuri tagad mums gozējas valsts varas virsotnē un nekalpo latviešu tautas interesēm, sapratīs, ka **okupantus naturalizēt nav izdevīgi**. Lūk, tieši tad, kad viņi beidzot apjēgs, ka okupantu klātbūtne skar arī viņus **personīgi**, sāksies lielas pārmaiņas.

Turpinājums 6. lpp.

VAI LATVIJA RŪPĒJAS PAR LATVIEŠIEM?

Saruna ar Nodarbinātības valsts aģentūras (NVA) vadītāju **Baibu Paševicu**

Turpinājums no iepriekšējā numura

DZĪVOJAM VIENAI DIENAI

Baiba Paševica: Ekonomikas ministrijai būtu jāredz Latvijas attīstība ilgtermiņā, lai šodienas bērndaržniekiem varētu skaidri pateikt, kādā virzienā attīstīt savas spējas, talantus, lai būtu Latvijai vajadzīgi. Nodarbinātības valsts aģentūra cīnās ar sekām, reaģējot uz to, ko darba devējam vajag šodien, pēc mēneša, pēc pusgada. Darba devējs pasaka: *man vajag, piemēram, piecus poligrāfistus!* Mēs skatāmies, vai datu bāzē ir atbilstoši darba meklētāji. Ja tādu nav, sadarbojoties ar darba devēju, atlasām piemērotākos kadrus, noformējam grupas un apmācām. Pēc kursa beigām cilvēki sāk strādāt.

DDD: Izklusās pēc caurumu aizlāpīšanas...

B.P.: Šis ir normāls process. Mums jāsniedz atbalsts cilvēkiem šodien – īstermiņā, skatoties pēc tā, kāds mums ir šis bezdarbnieku kvalitatīvais sastāvs.

DDD: Tātad tie cilvēki, kuri šobrīd ir ārēmēs, nevar gluži vienkārši piezvanīt jums: *es gribu braukt mājās – kas būtu tas, uz ko varētu cerēt?*

B.P.: Ir jākonkurē! Šis cilvēks atbrauks un, tāpat kā citās Eiropas valstīs, konkurēs ar tiem, kuri ir šeit. Un varbūt šī konkurēšana nebūs tik sekmīga, kā bija domāts, jo zināšanas, kas apgūtas divus vai piecus gadus pirms aizbraukšanas, tagad jau ir aizmirstas, bet darba iemaņas zudušas.

SLINKUM, SLINKUM, LAID MANI VAĻĀ!

DDD: Latvieši vienmēr uzskatīti par strādīgiem, čakliem. Vai neesat ievērojuši, ka tautasdziesmās apdziedātais latviešu darba tikums šodien ir zudis – cilvēki šodien meklē iespējas nestrādāt un saņemt tikai pabalstus?

Baiba Paševica: Domāju, ka vienmēr, visos laikos un dažādos darba kolektīvos, ir bijuši cilvēki, kas ir slinkī, kuri nav gribējuši strādāt. Tādi cilvēki ir bijuši un būs, viņi var gulēt tikai uz krāsniņas un pavēlēt lidakai. Tomēr lielākā daļa vēlas strādāt un godprātīgi to arī dara. Nevaram teikt, ka šodien kaut kas ir kardināli mainījies. Arī tajos laikos, kad šīs tautasdziesmas tapa, bija tādi, kuri nevēlējās strādāt.

DDD: Atceros tikai pāris sižetus televīzijā, kad pašvaldību darbinieki bez-

darbniekiem, nespēdami izmaksāt visus pabalstus, piedāvāja iespēju izaudzēt sev kartupeļus. Diemžēl vairumā gadījumu zeme aizauga un raža palika nenovākta.

B.P.: Tāpēc, ka slinkums strādāt.

DDD: Bet vai šāda situācija jaunajai paaudzei nerada nelabas tradīcijas?

B.P.: Domāju, ka ar šīs krīzes sekām būs spiesti sadzīvot un meklēt risinājumus vēl daudzus gadus. Nevienš nezina, kā kura ģimene ir pārdzīvojusi vai vēl pārdzīvo šos darba zaudējumus, kā tas atspoguļosies nākotnē – arī no psiholoģiskā vai veselības stāvokļa. Diemžēl no šādiem aspektiem valstiski kopumā to nevērtējam. Manuprāt, to vajadzētu nekavējoties darīt. Šobrīd katrs individuāli mēģina tikt galā ar savu bēdu.

DDD: Trūkst valstiskas domāšanas – tiek dzēsti kaut kādi ugunsgrēki, bet valsts vadītāji nesajūt savu tautu un nav atbildības par cilvēkiem...

B.P.: Mums jau arī pārmet: *jūs tikai pierēģistrējat bezdarbniekus.* Nesen klausījos pārmetumus, ka mums arī ir iepirkums psihologiem – kamdēļ mums, nodarbinātības aģentūras darbiniekiem, vajagot psihologus – ha-ha-ha! Jā, arī mums vajadzētu psihologus, bet nav.

“Darba devējs arī pats var rūpēties par to, lai viņa uzņēmumā strādā vietējais darbaspēks.”

Psihologi vajadzīgi tādēļ, lai palīdzētu cilvēkiem, kuri palikuši bez darba. Tāds klasisks piemērs ir cukurfabrika likvidēšana. Lielākajai daļai tur strādājošo bija ap 40 gadiem un vairāk. Darbs cukurfabrikā viņiem bija vienīgais visā mūžā – tā bija vienīgā profesija, kuru tie apguvuši un arī godprātīgi pildīja. Problēma bija arī tā, ka liela daļa šo cilvēku nerunāja latviski. Vispirms ar viņiem bija jāstrādā psihologiem, lai sakārtotu viņa psihi, skaidrojot, ka jāiet tālāk, jāiemācās latviešu valoda, jādoma par jaunas profesijas apguvi. Un to, starp citu, liela daļa šo cilvēku arī izdarīja.

LAI OKUPANTI MEKLĒ DARBU KRIEVIJĀ!

DDD: Kādēļ gan Latvijai – neatkarīgai, nacionālai valstij – būtu jārūpējas par tiem, kuri visas savas dzīves laikā nav pat latviešu valodu iemācījušies?! Vai jums nešķiet, ka valdībai vajadzētu starpvalstu līmenī risināt šos jautājumus, vienojoties ar

Krieviju, lai cilvēki, kuri ir bez darba, nemāk latviešu valodu, pārceltos uz dzīvi Krievijā? Tā viņiem būs arī psiholoģiski vieglāk – nebūs jāmokās, jāiemācās valoda un jāuzturas vidē, kas viņiem kulturāli ir pilnīgi sveša.

Baiba Paševica: To gan nevaru pateikt, kā būtu jādara politiķiem. Zinu gadī-

būt darbu.

B.P.: Es varu apgalvot, ka daudz lielākā skaitā darba devēji prasa angļu valodas zināšanas. Ja mēs salīdzinām, tad krievu valoda nekādā gadījumā nav tā, kas no darba devēju puses tiktu prasīta vairāk nekā angļu valoda.

DDD: Jā, angļu valoda tiek prasīta, bet daudzi latviešu jaunieši sastopas ar situācijām, kurās nevar pretendēt uz vienu vai otru darbu tikai tādēļ, ka nezina krievu valodu. Tas ir nepieņemami Latvijā!

B.P.: Es nevaru noliegt – ir bijuši atsevišķi gadījumi, kad jaunieši patiešām atklāj, ka nav varējuši konkurēt tādēļ, ka viņu krievu valodas zināšanas nav bijušas pietiekamā līmenī. Bet, ja uzņēmums sadarbojas ar Krieviju, tad prasība zināt krievu valodu ir objektīva. Tāpat tas ir ar citām valodām.

DDD: Jūs pati iepriekš teicāt, ka cilvēks, kurš visu mūžu nostrādājis cukurfabrikā, varējis iztikt bez latviešu valodas...

B.P.: Jaunieši latviešu valodu zina; nezina tie, kas

“Domāju, ka ar šīs krīzes sekām būs spiesti sadzīvot un meklēt risinājumus vēl daudzus gadus.”

latviešu tautu. 1996. gadā Saeima pieņēma Deklarāciju par Latvijas okupāciju, kurā ļoti skaidri pateikts, ka Latvijai ir jāveic padomju laikā iebrāukušo repatriācija uz viņu etniskajām dzimtenēm. Ja šīs konstitucionālais likums tiktu realizēts, atbrīvotos ļoti daudz darba vietu, un latvieši, kuri aizbraukuši no Latvijas, kuri netiek pieņemti darbā, jo nemāk krievu valodu, varētu da-

vecāki par 40-50 gadiem, jo viņi bijuši noslēgtā vidē, kurā nav bijusi nepieciešamība pēc latviešu valodas.

DDD: Tas ir attieksmes jautājums!

B.P.: Manuprāt, valstij vajadzēja izstrādāt tādus noteikumus, lai viņiem nebūtu bijis tik vienkārši savā mikrorajonā dzīvot bez latviešu valodas zināšanām.

Turpinājums 6. lpp.

ZALĀ GRĀMATA

Muammārs Kadāfi

Lībijas prezidents

Turpinājums no iepriekšējā numura (sākums “DDD” Nr.16(246))

Un tā, jaunā **sociālistiskā sabiedrība** nav nekas cits kā likumsakarīgs rezultāts, kas izriet no pasaulē pastāvošo netaisnīgo attiecību dialektikas un dabiski rada tieši šādu problēmas atrisinājumu. Tātad – personiskais īpašums, kura nolūks ir nodrošināt cilvēka personiskās vajadzības un kurš tiek iegūts bez citu cilvēku ekspluatācijas, un sociālistiskais īpašums, kurā ražotāji ir ražošanas partneri. Pēdējais nomaina privātīpašumu, kurš balstās uz algotu darbaspēku, kam liegtas jebkuras tiesības uz savu saražoto produkciju.

Mājoklis, pārvietošanās līdzekļi, kurus cilvēks izmanto, bet kuri pieder citam, nauda, no kuras viņš pārtiek, daļēji vai pilnīgi ierobežo cilvēka brīvību; cilvēkam ir jābūt brīvam, taču, lai viņš būtu brīvs, viņam pašam jānosaka savas vajadzības. Tas, kurš nosaka cita cilvēka vajadzības, nosaka arī viņa dzīvesveidu, ekspluatē viņu, bet dažkārt, neraugoties uz pastāvošajiem likumiem, pat paverdzina.

Svarīgāko personisko vajadzību nodrošināšanas līdzekļi – sākot ar pārtiku un beidzot ar pārvietošanās līdzekļiem un mājokli – ir personisks un svēts īpašums, un nekāda noma šajā gadījumā nav pieļaujama. Šo līdzekļu noma dod to patiesajiem īpašniekiem – pat tādā gadījumā, ja tā būtu pati sabiedrība, – iespēju iejaukties svešā personiskajā dzīvē, lemt par svešām būtiskām vajadzībām un tātad arī par svešu brīvību, atņemot cilvēkam laimi. Tādā gadījumā apgērba patiesais īpašnieks var izģērbt cilvēku un atstāt viņu uz ielas kailu, pārvietošanās līdzekļa īpašnieks var izsēdināt viņu jebkurā ceļu krustojumā, bet mājīpašnieks jebkurā brīdī atstāt viņu bez pajumtes.

“Mūsdienu sabiedrību pagriešanās no algota darbaspēka principa uz vienlīdzīgas partnerības principu ir neizbēgama, tas būs kā dialektisks rezultāts līdz šim pasaulē valdošo ekonomisko koncepciju nesamierināmībai...”

Maigi sakot, nenopietni ir mēģinājumi regulēt cilvēka svarīgāko vajadzību nodrošināšanu ar juridiskām, administratīvām vai citādām metodēm, jo to nodrošināšana ir nesagraujams sabiedrības dzīves pamats, ko nosaka dabiskie likumi.

Sociālistiskās sabiedrības mērķis ir cilvēka laime, kuru var nodrošināt tikai materiālās un garīgās brīvības apstākļos. Brīvības sasniegšana savukārt ir atkarīga no tā, cik brīvi cilvēks var rīkoties ar personisko vajadzību nodrošināšanas līdzekļiem, un no tā, kā viņam tiek nodrošinātas šīs svētās tiesības. Citiem vārdiem sakot, personisko vajadzību nodrošināšanas līdzekļiem ir jābūt cilvēka personiskajam īpašumam un tos neviens nedrīkst apdraudēt. Pretējā gadījumā cilvēks zaudē savu brīvību un laimi, jo dzīvo pastāvīgās bailēs no tā, ka kāds no malas var apdraudēt viņa dzīves svarīgākās pamatvajadzības.

Mūsdienu sabiedrību pagriešanās no algota darbaspēka principa uz vienlīdzīgas partnerības principu ir neizbēgama, tas būs kā dialektisks rezultāts līdz šim pasaulē valdošo ekonomisko koncepciju nesamierināmībai, kā neizbēgams un likumsakarīgs atrisinājums netaisnīgajām attiecībām, kuras balstījušās uz algotu darbaspēku, – problēmai, kura vēl līdz šai dienai nav atrisināta.

Strādnieku arodbiedrību augošais spēks kapitālistiskajā pasaulē ir spējīgs pārvērst kapitālistisko sabiedrību no algota darbaspēka sabiedrības par vienlīdzīgu ražošanas partneru sabiedrību.

Sociālistiskās revolūcijas iespējamība sākas tad, kad ražotāji pārņem savu daļu saražotās produkcijas. Šajā gadījumā strādnieku streiku mērķis nav darba algas paaugstināšana, bet prasība piedalīties saražotās produkcijas sadalē. Kā tas izriet no “Zaļās Grāmatas” – agrāk vai vēlāk tas īstenosies!

Kādreiz visa sabiedrība sasniegs tādu sociālistiskās sabiedrības stadiju, kurā pilnīgi izzudis peļņa un nauda, kad visa sabiedrība kļūs par ražotāju, bet ražošanas rezultāti pilnībā nodrošinās visus sabiedrības locekļus. Šajā noslēdzošajā etapā peļņa izzudīs pati no sevis, un līdz ar to pārstās pastāvēt arī nauda.

Turpinājums 7. lpp

VAI LATVIJA RŪPĒJAS PAR LATVIEŠIEM?

Turpinājums no 5. lpp.

DDD: *Tā tomēr ir un paliek šo personu attieksme. Rosinu jūs padomāt par to, ka Latvija ir vienīgā vieta, kur latviešu tauta var dzīvot un attīstīties.*

“Teikšu īsi: gribēt, varēt un darīt! Izklusās ļoti vienkārši, bet, ai, cik tas ir sarežģīti! Bieži vien tieši dēļ tās gribēšanas ir problēma, bet vajag sākt ar šo “es gribu sasniegt, es gribu iekārtoties darbā, es gribu izveidot pats savu, mazu uzņēmumu” un tad arī rīkoties.”

Tas ir tikai normāli, ja latvietim Latvijā būtu iespēja strādāt, bet viņa vietu aizņem cilvēki, kuri pat nevēl mūsu valodu iemācīties. Viņiem plašākas iespējas, jo krieviski runājošā pasaule ir ļoti plaša, bet mēs, latvieši, šeit, savā zemē, nerūpējamies par savējiem.

Baiba Paševica: Mēs paši jau šo situāciju visus šos 50 gadus esam veicinājuši. Lietuvieši un igauņi tomēr vairāk ir piespieduši viņus...

DDD: Redziet, kad mēs, latvieši, satiekamies un runājam, tad tā vietā, lai saliktu galvas kopā un padomātu, kā palīdzēt savai tautai, meklējam veidus, kā šiem “nabaga” cilvēkiem, kuri īstenībā parāda necieņu mūsu tautai, nenodarītu pāri. Bet tieši viņi taču nodara pāri mūsu tautiešiem! Iedomājieties, cik daudz latviešu dzīvo bez darba, jo viņu vietas ir aizņemtas.

B.P.: Nu – un ko jūs ierosināt?

JĀĪSTENO POZITĪVĀ DISKRIMINĀCIJA

DDD: Pastāv tads jēdziens kā **pozitīvā diskriminācija**. Vācijā strādājošais latvietis stāstīja, ka tur šīs lietas tiek kārtotas – vispirms darbā tiek pieņemti vācietis un tikai tad, ja vieta paliek brīva, darba iespējams dabūt iebrāucējam. Turklāt ik brīdī darbiniekam-iebrāucējam ar attieksmi no apkārtējiem tiek atgādināts, ka viņš ir svešinieks. Vācijā vispirms padomās par vācieti un tikai tad par iebrāucēju, un neviens to neuzskata par kaut ko nenormālu. Mums šeit, Latvijā, vajadzētu rīkoties līdzīgi – vispirms parūpēties par latviešiem!

Baiba Paševica: Lai pasargātu Latvijas darbaspēka intereses un tiesības, arī mūsu valsti gadījumos, ja darba devējs ir paredzējis nodarbināt viesstrādniekus no trešā-

jām valstīm, tas var notikt tikai tad, ja šī brīvā darbavieta ir reģistrēta NVA filiālē un pēc reģistrēšanas tā noteiktu laiku netiek aizpildīta. Jāpiebilst, ka NVA filiālēs tiek veikta arī īpaša iespējamo vietējo darbinieku atlase tām vakantajām darbavietām, uz kurām var pretendēt viesstrādnieki. Taču, ja

pieprasītajās specialitātēs neizdodas atrast vietējos darbiniekus, darba devējs ir tiesīgs nodarbināt ārzemju speciālistus.

Darba devējs arī pats var rūpēties par to, lai viņa uzņēmumā strādā vietējais darbaspēks.

DDD: Bet kāpēc, jūsu prāt, Latvijas darba devēji nerīkojas līdzīgi kā, piemēram, uzņēmēji Vācijā, nodarbinot vispirms savējos un tikai tad nelatviešus un ārvalstniekus? Kur ir tā problēma?

B.P.: Acīmredzot jāpievēršas atkal mūsu vēsturei – kas tad ir tie darba devēji?

DDD: Lūk, atkal griežamies pie tā, ka bez valstiskas un likumīgas iekļaušanās nekas pats no sevis nenokārtosies.

B.P.: Mākslīgi to nav iespējams izdarīt – pašiem jāgrib un jācenšas mainīt šī situācija. Tāpēc ļoti priecājos, ka mums ir programma komercdarbības un pašnodarbinātības uzsākšanai. Šīs programmas ietvaros bezdarbniekiem, kuriem ir ideja un kaut kādas amata prasmes, tiek sniegts atbalsts sava biznesa uzsākšanai. 2008. gadā liela daļa no šīs programmas dalībniekiem savu darbību sāka kā pašnodarbinātie. Krīzes gados viņi visi ir attīstījušies, pilnveidojušies, un šobrīd jau ir darba devēji, nāk pie mums meklēt sev darbiniekus. Lieliski!

DDD: Ko jūs vēlētu tiem, kuri šobrīd ir bez darba?

B.P.: Teikšu īsi: **gribēt, varēt un darīt!** Izklusās ļoti vienkārši, bet, ai, cik tas ir sarežģīti! Bieži vien tieši dēļ tās gribēšanas ir problēma, bet vajag sākt ar šo “es gribu sasniegt, es gribu iekārtoties darbā, es gribu izveidot pats savu, mazu uzņēmumu” un tad arī rīkoties. Tāpat leiputrija no gaisa nekritīs. Būs pašam rokas jāpieliek un pašam par sevi jā rūpējas.

DDD.: Paldies!

Intervēja
Liene Apine

VAI SLĀVLATVIJA IESPĒJAMA BEZ KRIEVU VALODAS?

Aivars Gedroics

Daugavpilī

Turpinājums no iepriekšējā numura

Tas taču ir saprotams, ka, dodoties uz Ziemeļpolu vai Dienvidpolu, cilvēki iegādājas siltas drēbes – vateņus, cimdus, ausaines, jo zina, ka tur būs auksti; savukārt, dodoties uz ekvatoru, parūpējas par moskītu tiklu, pretapdeguma krēmu, sapotē sevi pret tur sastopamajām tropu slimībām u.tml. Strādājot celtniecībā, strādnieks uzvelk speciālu apģērbu, uzliek galvā ķiveri; remontējot elektrolīniju, uzvelk kājās gumijas zābakus vai galošas, rokās – gumijas cimdus, respektīvi, gatavojas saņemt strāvas triecienu. Tā varētu minēt gandrīz bezgalīgu piemēru virkni...

Vārdu sakot, normāls, saprātīgs cilvēks, izdarot kādu apzinātu izvēli, jau laikus novērtē sekas un iespēju robežās nodrošinās, lai tās viņu nepārsteigtu nesagatavot. Tāpat tas ir ne tikai sadzīvē, bet arī politikā.

Tie ļautiņi, kas tagad sev par lielu izbrīnu atklājuši, ka mūsdienu Latvijā latvietim ir jāprot krievu valoda, man atgādina pamuļi, kurš nozāģējis zaru, uz kura pats sēž, tagad brīnās, ka pēkšņi sāsities guļ uz zemē; vai arī trakomājas iemitnieku, kurš dur pats sevi ar adatu un vienlaikus blāuj: “Dakter, dokter, palīdziet, man tā sāp!” Vai tie-

šām mūsu *tautiņa* jau būtu degradējusies līdz augstāk minēto radījumu līmenim? Diemžēl ļaužu vairuma neviltotais izbrīns par valodu situāciju mūsu zemē liek man secināt, ka tālu no patiesības šis apgalvojums nav. Jēl nāciet tak pie prāta, dārgie tautieši, un saprotiet beidzot: tik ilgi, kamēr Latvijā uz 55 latviešiem būs sastopami vismaz 45 krievvalodīgie, mūsu zeme būs divkopīgu un divvalodu valsts, un tāda tā arī paliks!

Nekur pasaulē vēl pamatnācija nav spējusi uzsūkt sevi tikpat lielu daudzumu sveštautiešu kā pašu tautas ļaužu, it īpaši, ja blakus atrodas milzīga, naidīga kaimiņvalsts, kas nepārtraukti uzskurina savus tautiešus nepakļauties “nekaunīgajiem aborigēniem”. Otrādi gan bieži vien ir noticis – ienācēji asimilējuši un iznīdējuši pamattautu. Domāju, katram normālam latvietim būtu jāsaprot: **pašreizējā situācijā tā dēvētā “integrācija” un “vienotas nācijas izveide” var notikt tikai kā mūsu izšķīšana krieviskajā vidē, nekad otrādi!**

Atcerēsimies arī latviešu iztāpīgo garu. Kontakts ar nelatviešiem pirmām kārtām tiek domāts: “Vai viņš mani sapratīs? Vai viņam būs ērti ar mani sarunāties?” nevis “Kā man pašam būtu ērtāk un komfortablāk dzīvot un runāt savā Tēvzemē?” Līdz ar to, **mums ir tikai divas iespējas: veikt Latvijas dekolonizāciju vai gatavoties dzīvei Slāvlatvijā**, kas agrāk vai vēlāk novedīs pie Latviešu tautas izzušanas un pārkrievošanās, varbūt daļēji arī pārangliskošanās. Un, tā kā mēs redzam, ka vairums *letiņu* ir vai nu pārāk glēvi, lai cīnītos par dekolonizāciju, vai arī uzskata to pat par nevajadzīgu un kaitīgu parādību, tad atliek vien secināt, ka latviešu bērniem būs jāmacās

krievu valoda, ja viņi grib dzīvot un strādāt Latvijā...

Drausmīgi to apzināties, taču jāatzīst, ka taisnība vien būs mūsu tautas nīdējam Lindermanam, kurš TV pārraidē latviešu meitenei, kas sūdzējās, ka viņu nekur neņemot darbā, tādēļ ka viņa neprot krievu valodu, ciniski atbildēja: “Nu tad iemācies vien, meitenīt, krieviski, citādi nekad nekur darbu arī nedabūsi!”... Protams, pati meitene pie tā nav vainīga, taču es uzskatu, ka viņas vecāki (kuri diez vai cīnās par Latvijas dekolonizāciju, bet, iespējams, idiotiskā naivumā cer, ka Latviju latvisku padarīs no kosmosa atlidojušie marsieši, tāpēc nav likuši viņai mācīties krieviski) gan ir pilnā mērā vainīgi.

Tagad apvienība “VL-TB/LNNK” liekulīgi sludina, ka šādai situācijai drīz tikšot darīts gals, jo Saeima, pēc viņu iniciatīvas, pieņemšot grozījumus Darba likumā, kas liegšot nepamatoti prasīt svešvalodu zināšanas gandrīz ikkatras profesijas pārstāvim. Pa-

“...faktiski krievu valoda mums pilda vismaz otrās, bet Daugavpilī (ļoti iespējams, arī Rīgā) pat pirmās valodas funkcijas.”

tiesībā, ja šāds likums arī tiks pieņemts, manuprāt, tas neko būtisku neatrisinās. Darba devējs vienkārši ierakstīs sludinājumā: “Krievu valodas zināšanas tiek uzskatītas par **priekšrocību!**” (agrākā apgalvojuma “ir obligātas” vietā) un tik un tā paņems darbā to cilvēku, kurš šo valodu prot – visticamāk, ka tas būs latviešu valodu puslīdz ciešami apguvis krievvalodīgais. Bet latvietis varēs doties uz Lielbritāniju, Īriju vai Vāciju, kur krievu valodu mācēt viņam tik tiešām nevien-

neprasīs.

Jau pašlaik gandrīz visos – gan valsts, gan privātu firmu – informācijas dienestos atbild tīri ciešami latviski runājoši cilvēki, kuru valodā tomēr sajūtams krievu akcents. Tie ir jaunie, *integrētie* Latvijas skolu absolventi, kas nāk no krievvalodīgām ģimenēm. Un darbs ir iedots viņiem, nevis latviešiem, ne tikai tāpēc, ka darba devējs, sveštautietis, parasti priekšroku dod savējam (ko diemžēl ne vienmēr dara latvietis), bet galvenokārt tāpēc, ka viņi prot gan latviešu, gan krievu valodu, bet latvietis – tikai latviešu un vēl kādu ES valodu, kas Latvijā nav īpaši vajadzīga, atšķirībā no krievu valodas, kuras nozīme kopš PSRS laikiem tikpat kā nav mazinājusies.

Lai arī oficiāli mums skaitās tikai viena valsts valoda (latviešu), un visticamāk tā tas arī paliks pēc *nacbolu* organizētā referendumā, tomēr faktiski krievu valoda mums pilda vismaz otrās, bet Daugavpilī (ļoti iespējams, arī

Rīgā) pat pirmās valodas funkcijas. Un tā tas arī būs, iekams nenotiks Latvijas dekolonizācija un radikāli nemainīsies mūsu valsts iedzīvotāju sastāvs, lai gan arī pēc tam, uzskatu, gluži bez krievu valodas iztikt nevarēsim, jo Krievija bija, ir un paliks mūsu kaimiņš, kurš savu ietekmi uz mūsu dzīvi neizbēgami atstās. Ar to mums diemžēl – patik tas vai nepatik – ir jārēķinās, ja gribam dzīvot un strādāt Latvijā.

PAR LATVISKU
LATVIJU CĪŅAI UN
UZVARAI SVEIKS !!!

KĀ VEICINĀT DEKOLONIZĀCIJU?

Turpinājums no 4. lpp.

DDD: Būtībā tas ir vājprātīgi – *naturalizēt okupantus!* **Aivars Garda:** Šis ir tik stulbs termins – “naturalizēt” (*smejas*), kas nozīmē “dabiskot”! Es pat teiktu kā kādreiz aktiera Edgara Liepiņa varonis Hugo de Djego – *dabistiskot!* Un tagad nu šie *dabistiskotie* okupanti parāda savus atņirgtos vilka zobus. Tad, lūk, kad tādu Valdi Dombrovski, Andri Bērziņu, Solvitu Āboltiņu u.c. tas skars **personīgi (un viņu ģimenes)**, tie darīs visu, kas vajadzīgs. Bet tagad ir jābūt nepārtrauktam mūsu lasītāju spiedienam – tad panāksim, lai viss tiktu izdarīts, kā nākas. Atcerieties cienījamie lasītāji, “DDD” rakstīja, ka valsts vadītājiem jādarbojas pēc principa “vispirms mana tauta un valsts, tad mana ģimene un es pats”. Tā būtu ideāla situācija. Vēsturē ir zināmi tādi cilvēki: Perikls – Grieķijā, Akbars Lielais – Indijā, Zālamans – Izraēlā u.c. Mūsējie izmanto savus amatus pašu egoistisko un ģimenes interešu apmierināšanai.

DDD: Lai lasītāji paši radoši domā, ko katrs var lietot labā darīt... Tomēr daudzi atzīstas, ka ir ļoti nobijušies, jo var izcelties karš.

A.G.: Lai lasītāji saprot, ka mēs, Latvijas Nacionālā fronte un “DDD”, karu ar okupantiem, nedz arī ar Krieviju negribam. Esam pārliecināti, ka latviešu tautas taisnīgo karu pret okupantiem nākotnē (vai arī tuvākā tagadnē) izdosies novērst, ja mēs jau tagad, kaut arī ar lielu nokavēšanos, pielietosim šos legālos līdzekļus, lai dabūtu okupantus un kolonistus no Latvijas ārā. Sauk-

sim šo procesu par dekolonizāciju vai repatriāciju – kā vien gribas – pavadīsim viņus ar mūziku u.tml. Protams, mēs sakām, ka ir jābūt gataviem karam. Ar to domājam, ka katram latvietim savā sirdī un dvēselē ir jābūt gatavam atdot pat savu dzīvību par savu zemi un valsti – galvenais par savu tautu!

Starp citu, Padomju Konstitūcija bija ierakstīts, ka katra PSRS pilsoņa svēts pienākums ir aizstāvēt savu dzimteni un dienēt bruņotajos spēkos. Karavīriem bija jādod zvērests, kurš skanēja aptuveni šādi (precīzi gan neatceros): es apsolos neželēt pat savu dzīvību, un, ja es nodošu savu dzimteni, tad lai manas tautas svētās dusmas nāk pār mani. Zvērestu deva kareivis, kad viņu ņēma armijā. Lai nu kā, bet padomju laikā tika iedvests, ka ikvienam cilvēkam ir jāaizstāv sava dzimtene. Taču mūsu Satversmē nav šāda panta. Nav pat šāda likuma. Tas ir ļoti nepareizi!

Mēs šajā Rietumu demokrātijā – liberālismā – esam tik ļoti izlaidušies, ka tagad mums ir algota armija. Cilvēks, jauns vai vecs, jau no skolas gadiem tiek audzināts šādi: tas, kurš grib, lai aizstāv dzimteni, stājas bruņotajos spēkos, saņem naudu un iet karot, bet es negribu un neiešu to darīt.

Kāpēc būs karš, ja mēs neveiksim dekolonizāciju? Tāpēc, ka tajā brīdī, kad latviešu tauta būs jau tuvu iznīcībai, es ļoti ceru, tās drosmīgākie pārstāvji nems rokās ieročus, lai padzītu okupantus.

Sagatavoja Līga Muzikante

KĀ TIEK IZNĪCINĀTI LATVIEŠI

Alfrēds Ābele

Grāmatu

“Par tautu”,

“Par valsti”,

“Latvietība” autors

Turpinājums no iepriekšējā numura

PAŠIZNĪCINĀŠANĀS

Latviešus piespiedu kārtā līdzīgās proporcijās atšķaida ar sveša un naidīga etnosa ieceļotājiem, iedod šim pūlim valsti un saka: “Dzīvojiet draudzīgi un demokrātiskā ceļā veidojiet šai valstij subjektu – tautu.” Taču nekāda draudzība, nekāda tauta te neradīsies. Iekams viens etnoss otru “neapēdis”, pastāvēs nenoteiktas – himēriskas identitātes *mišungs*, kaut kas infuzoriski amēbisks. Tam uz kakla uzsēdīsies pašu pelēcības un zagļi-noziedznieki. Neko labāku no sava vidus izdalīt šis pūlis nespēj un nekad nespēs, jo pat blēžiem tam pietrūkst intelekta. Intelligence neveidosies, žurnālistika un masu informēšana komercializēsies. Par kaut kādām cilvēciskām vai valstiskām idejām te pat domāts ne-

rētu pamatot okupantu pārstāvju atstāšanu Latvijā. No PSRS mantotie ražošanas spēki – rūpniecība, pat vietējas nozīmes, tika izzagta un iznīcināta, tāpat lauksaimniecība. Sagraujot visu ražošanu, Latvijā izveidojās milzīgas darbaspēka rezerves. Sakarā ar industriālās ražošanas iznīcināšanu praktiski lieki bija visi Latvijā iepludinātie okupantu pārstāvji, t.i., krievvalodīgie, kuriem saskaņā ar visiem starptautiskiem likumiem būtu bijis jāatgriežas savās izcelsmes zemēs. Taču tie tika atstāti Latvijā, kaut kā iekārtotajos apkalpojošajā un privātajā uzņēmējdarbības sfērās.

Lielākoties bez darba palika latvieši, kas bija atjaunojuši “taisnību” savā etniskajā bāzē – Latvijas laukos. Arī tie, kas netika pie savu senču plekša vai kuriem tiesības uz tādu nebija, nu ir spiesti darba meklējumos emigrēt svešumā.

Otrie varas lielākie meli ir tādi, ka Latvijā nāk iekšā kaut kādas ārvalstu investīcijas! Nekas nenāk, tikai agrāk uzkrātais kapitāls izvests gan tiek. Latvieši un Latvijas zeme kļūst ar katru dienu nabagāka, jo tiek lēti iztūrupēta ārvalst-

šie iekļideņi prasa sev tiesības, kādas nav nevienam pasaulē, – lai viņiem būtu atļautas divas dzimtenes un kultūras: viena, kurā viņi fiziski dzimuši un dzīvo, un otra, kurā viņi dzīvo garīgi un dvēseliski. Tādēļ viņiem nav jābrīnās, ka tos neieredz un viņi pamatiedzīvotājos iedveš šausmas, jo skaidrs, ka tādiem nav kultūras noturības, un viņi, nonākuši citas vidē, to viegli mainīs.

Ceturtie varas lielākie

20 gadus bezatbildīgas un bezrūpīgas dzīves. Varbūt pietiek, kungi! Tiekat paši galā ar saviem mēsliem!

BET – KĀ TAD AR PAŠIEM LATVIEŠIEM?

Palūkojieties šodien uz latviešu etnosu. Vai tam ir kādi miesīgie un garīgie vadoņi, kāda nacionālā ideoloģija? Pašreizējos LR valdniekus ar latviešu

meli ir par to, ka tikai ar latviešu valodas saglabāšanu vien pietiekot, lai saglabātu latviešu tautu. Savtīgā un/vai nacionāli stulbā latviešu “politiku” kliķe, kas ar savu politiskānismu valodu jautājumā pašlaik iekļuvusi pamatīgā ķezā, nu atceras savu tautu un lūdz, lai tā viņiem palīdz ar miljonu balsu referendumā “pret krievu valodu kā otru valsts valodu”. Taču, piedaloties balsošanā (vienalga, kā tā nobalsos) tauta neko neiegūs – nospraustā skuju taka no tā vēl nemainīsies. 20 gadus jūs, kungi, neesat darījuši neko, lai atbrīvotos no okupantiem – pat pašu pieņemto likumu aizmirsuši, un vēl sliktāk: ar pilsonības likuma mīkstināšanas referendumu piekrāpuši tautu! Bet tagad ar tautas balsojumu jūs sev gribat iegūt vēl nākamās

etnosu saista vienīgi latviešu valodas nabassaite. Latviešu nacionālā intelligence tika izkauta jau pāsen; mākslinieciski-radošā ir tik mazievērojama, ka no tās nekāda nacionāla labuma arī nav. Priesteros, reliģijās arī mums ir putra – kādas tik sekas netiek Latvijā ievazātas! Tiek ieviesti citu etnosu svētki un tikumi. Nacionālā garīguma un ideoloģiskais vakuums apsēdis pat mūsu parlamentu, kas lopu kaušanas un atpūtas stundu jomā klanās mums svešiem semītu tikumiem. Kāda te vēl runa par pašsaglabāšanos!

Vai latvieši kā etnoss vēl maz eksistē? Un viņiem jau nav, no kā un kur eksistēt: ārvalstu naudas maiši savā īpašumā noinvestējuši vai visu Latviju! Latvju meitām un latvju dēliem drīz nebūs kur dziedāt!

NEKAVĒJOTIES JĀPIEŅEM DEKOLONIZĀCIJAS LIKUMS!

Turpinājums no 3. lpp.

Jāpieņem tāds likums, kas dotu iespēju anulēt pilsonību vai vismaz uz kādiem desmit gadiem liegt iespējas izvīzīt savas kandidatūras Saeimas un pašvaldību vēlēšanās V.Lindermana prasību atbalstījušajiem jauniešiem, anulēt deputāta mandātu N.Kabanovam un no amatiem atbrīvot N.Ušakovu un pašvaldību vadītājus, kas aģitēja un parakstījās par šo prasību, bet nacionālā naida kuri-nātāju V.Lindermanu kopā ar lielskrievis impēriskajiem šovinistiem J.Osipovu un provokācijas ideologu, doktoru, profesoru A.Gapopenko izraidīt no valsts uz visiem laikiem.

11.Saeimai jāpieņem lēmums likvidēt Okupācijas pieminēkli, šo latviešu tautas nacionālo pašapziņu un pašcieņu pazemojošo Kauna stabu. Tas nav pieminēklis kritušajiem, pret kuriem jāizturas ar godbijību neatkarīgi no tā, kurā pusē tie karājuši, bet gan okupācijas varas demonstrācijas simbols, kas 9.maijā pulcē Latvijas valsts un latviešu tautas ienaidniekus un provocē naidīgas pretrunas Latvijas sabiedrībā.

11.Saeimai no arhīva putekļiem jāizceļ un jārealizē 1996.gada 22.augustā 6.Saeimas pieņemto “Deklarāciju par Latvijas okupāciju”, kas aicina pasaules valstis un starptautiskās organizācijas atzīt Latvijas okupācijas faktu, palīdzēt likvidēt okupācijas sekas, atbalstīt centienus citu etnosu personām atgriezties savās etniskajās dzimtenēs.

Tā kā krievu valodas pieprasītāji latviskā vidē jūtas slikti un viņu mērķi ir diametrāli pretēji latviešu mērķiem, 11.Saeimai **nekavējoties jāpieņem Dekolonizācijas likums**, kas viņiem nodrošinātu iespējas pārcelties uz dzīvi tur, kur tie justos labi. Un tādu vietu piedāvā Novgorodas apgabala gubernators Sergejs Mitins:

“Novgorodas apgabalā ļoti izjūtām cilvēku trūkumu. Tāpēc mēs esam ļoti ieinteresēti, lai pie mums brauc dzīvot jauni un vidējā vecuma cilvēki. Izmantošu izdevību, lai aicinātu Latvijas cilvēkus braukt dzīvot un strādāt pie mums. Visus pasaules krīzes gadus bezdarba līmenis Novgorodas apgabalā nav pārsniedzis 2%. Mēs ļoti labprāt gribētu redzēt pie sevis cilvēkus no Baltijas valstīm. Vidējā alga Novgorodas apgabalā ir palielinājusies no 11 000 rubļu (184 lati) mēnesī 2007.gadā līdz 17 000 (283 lati) mēnesī 2010.gadā. Jauns ārsts, kas ierodas Novgorodā, saņem 200 000 rubļu (3340 latu) vienreizēju pārcelšanās pabalstu, viņam tiek piešķirts pašvaldības apmaksāts dzīvoklis un garantēta

alga no 25 000 rubļu (417 latu) mēnesī. Pašlaik tiek attīstīta dzīvokļu un kotedžu ciematu būve, kas ir paredzēti skolotājiem un citiem speciālistiem, kas vēlēties pārcelties pie mums. Apgabalā ir daudz ezeru un upju. Mūsu apgabals, manuprāt, pašlaik vēl netiek līdz galam novērtēts kā lieliska dzīvošanas vieta. Netālu ir Maskava un Pēterburga, kuras savieno ātrgaitas maģistrāle un ātrgaitas dzelzceļš. Mūsu apgabalā atrodas milzīgas kūdras atradnes – 2,5 triljonu tonnu apjomā. Ja Latvijā ir kāds uzņēmums, kam ir interese izstrādāt šo kūdru, mēs būtu ļoti ieinteresēti sadarbībā (“Die-na”, 28.11.2011.).

Lūk, iedvesmojoša nākotnes vīzija un nacionālā konfliktā atrisinājuma iespēja 11.Saeimai un valdībai, partijai SC, N.Ušakovam, N.Kabanovam un tiem vairāk nekā 183 000, kas nav apmierināti ar latviešiem un latviešu valodu!

Bet Latvijā palikušajiem, neatkarīgi no etniskās piederības, **visiem kopā jāceļ latviska Latvija**, un vienīgi šis mērķis var būt patiesas un ilgtspējīgas konsolidācijas izejas punkts un pamatakmens. **Kas ir latviska Latvija?** Tā ir valsts, kur latvieši sevi apzinās kā saimnieki, kur latviešu valoda ir vienīgā valsts valoda valsts pārvaldē, izglītībā, sabiedriskajā un tautsaimnieciskajā dzīvē, kur visiem Latvijas bērniem jau no skolas pirmajiem gadiem māca Latvijas vēsturi kā atsevišķu priekšmetu, kur dominē latviskā kultūrvidē un latviskās vērtības, kur vēletāji Saeimā un pašvaldībās nevirza Latvijas valstij un latviešu tautai nelojālus pārstāvjus, kur visi pilsoņi atzīst latviešu tautas tiesības uz pašnoteikšanos un neatkarīgi no tautības ir līdztiesīgi, kur ar cieņu tiek atzīmēti visi ar cietņu tiesības, t.sk. latviešu leģonāru atceres diena – 16.marts.

Taču SC kaļ agresīvu plānu. Tā līderi N.Ušakovs, J.Urbanovičs un viņu domubiedri aicina “radīt partijai uzticamu un akli paklausīgu desmit tūkstošu pilsoņu vienību, kura jebkurā mirklī varētu ierosināt parakstu vākšanu”, izveidot ēnu kabinetu, apmācīt kandidātus 2013.gada pašvaldību vēlēšanām un pārņemt varu. Tas izklausās pēc puča gatavošanas. Un šo ieceri viņi realizēs, ja t.s. latviskās partijas visas kopā nespēs nodrošināt nacionālās pašapziņas un pašcieņas kontrolpaketi un konsolidēties vienotam mērķim – latviskai Latvijai. **Jo bez latviskas Latvijas nebūs Latvijas.**

Ar cieņu,

Andrejs Lucāns
Agronoms Burtnieks
/Vēstule publicēta saīsināti/

“Pašreizējos LR valdniekus ar latviešu etnosu saista vienīgi latviešu valodas nabassaite.”

tiks, valdis dzīvnieciskums un savtīgums.

Tie ir PIRMIE varas lielākie meli, ka Latvijā būšot jāieved svešas kultūras darbaspēks. Tas jau te ir! Šo pīliti par draudošo darbaspēka trūkumu mums pūš negodīgā un noziedzīgā vara, lai va-

niekiem. Mūsu bagātību izpirkšana nav nekāda investēšana!

Trešie varas lielākie meli ir “integrācija” – atteikšanās no deokupācijas un dekolonizācijas un cerība uz nelikumīgās iekļideņu masas saplūšanu, sajaukšanos ar latviešiem.

ZALĀ GRĀMATA

Turpinājums no 5. lpp.

Atzīt peļņu – tas nozīmē atzīt ekspluatāciju, jo pats atzišanas fakts paver bezgalīgas iespējas saņemt peļņu, tāpēc ka visi mēģinājumi ierobežot to ar dažādiem līdzekļiem ir tikai reformistiski, kas nav spējīgi radikāli izbeigt cilvēku ekspluatāciju.

Problēmas gala atrisinājums ir peļņas likvidēšana. Bet, tā kā peļņa ir ekonomiskās attīstības virzītāja, to nevar likvidēt administratīvā ceļā, tai jāizzūd pakāpeniski – sociālistiskās ražošanas procesa attīstības gaitā līdz ar sabiedrības un katra tās locekļa materiālo vajadzību nodrošināšanu. Uz peļņas likvidāciju ved darbs labklājības celšanas vārdā.

MĀJOKLIS IR JĀAPKALPO TIEM, KAS TO APDZĪVO!

MĀJKALPOTĀJI.

Mūsdienu apstākļos mājkalpotāji – neatkarīgi no tā, vai viņi strādā par maksu vai bez tās – atrodas vergu stāvoklī. Šie ir jaunlaiku vergi. Tā kā jaunā sociālistiskā sabiedrība ir balstīta nevis uz algota darbaspēka principa, bet paredz partnerību ražošanā, tad mājkalpotāji nonāk ārpus dabisko sociālistisko likumu ietvariem, jo viņi ir nodarbināti nevis ražošanā, bet gan apkalpošanas sfērā, kas nerada materiālas vērtības, kas saskaņā ar da-

bisko sociālistisko likumu ir jādala līdzīgās daļās. Tādēļ mājkalpotājiem nākas strādāt par maksu vai galējā gadījumā pat bez tās.

Tā kā algotie darbinieki (sakarā ar to, ka viņi strādā par samaksu) ir sava veida vergi, bet mājkalpotāju sabiedriskais stāvoklis salīdzinājumā ar algotajiem darbiniekiem, kuri ir aizņemti dažādās saimnieciskās iestādēs un uzņēmumos, ir zemāks, tad mājkalpotāji ir jāatbrīvo no algota darba verdzības pirmām kārtām.

Mājkalpotāji kā sabiedriska parādība ir nomainījuši vergus. Trešā Vispasaules Teorija norāda masām ceļu uz pilnīgu atbrīvošanos no apspiedējiem, paverdzinātājiem un no ekspluatatoru jūga, norāda ceļu uz politisko un ekonomisko varu, uz tādas sabiedrības radīšanu, kas apvienotu visus cilvēkus. Šādā sabiedrībā visi cilvēki ir brīvi, jo viņiem pilnīgas brīvības apstākļos ir vienlīdzīgas tiesības uz varu, bagātību un ieročiem.

“Zaļā Grāmata” norāda algotajam darbaspēkam un mājkalpotāju masām ceļu uz atbrīvošanos cilvēka Brīvības vārdā. Tādēļ ir jācinās par mājkalpotāju atbrīvošanu no verdzības važām un viņu pārvēršanu ražošanas partneros, kas ir aizņemti materiālās ražošanas sfērā, kuras produkcija tiek dalīta līdzīgās daļās, atkarībā no ražošanas elementu skaita. Mājoklis ir jāapkalpo tiem, kas to apdzīvo. Gadījumā, kad palīdzība mājas darbos tomēr ir nepieciešama, tā ir jāsniedz nevis mājkalpotājiem, kas strādā par samaksu vai bez tās, bet darbiniekiem, kuriem ir nodrošinātas tās pašas sociālās un materiālās garantijas, kādas ir pārējiem sabiedrisko pakalpojumu darbiniekiem.

Turpinājums sekos

PALDIES PAR DĀVANU!

Ziemassvētkos laikraksta “DDD” redakcija saņēma skaistu dāvanu no ASV dzīvojošā latviešu dzejnieka, dievtura **Modra Miervalža Medņa** – divus viņa dzejoļu krājumus: **“Tavā baltā dārzā”** un **“Saules audēja / Uzziedēja vējā rūta”**. Paldies par sirds silto dāvinājumu!

Ai, nelūgtie viesi,
ai, nelūgtie ciemiņi,
auniet kājiņas,
ņemiet pauniņas!

Cip – cap kājiņas
Latvijā tekot:
lumpatu – lampatu
mājās ejot!

Nu tad ar Dievu, ardieviņu!
Lai jums labi klājas
pašu zemītē, pašu mājās!

/No Modra Miervalža Medņa dzejoļu krājuma
“Saules audēja / Uzziedēja vējā rūta”/

Veicināt plašāku “DDD”

izplatību un sniegt atbalstu tā veidošanai

iespējams, pārskaitot ziedojumu uz

Latvijas Nacionālās frontes kontu

Latvijas Hipotēku un

zemes bankā

(SWIFTkods: LHZBLV22);

konts: LV38LHVB1000054029001;

Reģ.Nr.LV40008033014

**Publikāciju izmantošanas gadījumā
atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.**

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2012

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: Latvijas Hipotēku un Zemes banka;
Kods: LHZBLV22 Konts: LV38LHVB1000054029001

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktors vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019**

tālrunis/fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.DDDLNF.COM**

E-pasts: **DDD.LNF@GMAIL.COM**

Iespiests: SIA “Latgales druka”,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

LIBERĀLISMS – CILVĒKU PAKĻAUŠANAS IEROCIS

Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētāja Aivara Gardas komentārs

DDD: Nupat Lietuvā ir veikta aptauja, par to, vai Lietuvas pilsoņi būtu gatavi vajadzības gadījumā aizstāvēt savu valsti. Puse aptaujāto bija vīrieši, puse sievietes. Vēlmi aizstāvēt savu tēvzemi izteikuši 60 procentu vīriešu un 32 procenti sieviešu. Šo ziņu izlasīju internetā, kur bija arī komentāri – latvieši, kuri uzskata sevi par nacionāliem, dikti priecīgi: re, kādi lietuvieši vīrieši malači, vairākums aizstāvētu savu dzimteni. Jāmejas – ja vīriešu un sieviešu atbildes sarēķina kopā, sanāk, ka tikai 46 procenti lietuviešu, tātad mazāk par pusi, vēlas aizstāvēt savu tēvzemi – savu valsti! Manuprāt, tas ir traģiski!

Aivars Garda: Piekritu, ka traģiski. Bet jūs pieminējāt Lietuvu – ja aptauja būtu notikusi Latvijā, tad, es domāju, rezul-

viens neprot šo jēdzienu saprātīgi likt lietā. Ja tautai uz īsu brīdi piešķir patvaldību, tā izvēršas neierobežotā izlaidībā.” Nu, lūk! Vēl šie gudrie saka: “Pretnieks pats tiek saindēts ar viltus ideju brīvību, tas ir, ar liberālismu, un, aizrāvēs ar šo ideju, nonāk tās varā.”

Tātad liberālisms ir tāda “brīvība” – ko grib, to dara, ko negrib, to nedara. Tāpat arī mums ir ar Dzimtenes aizstāvēšanu – kas grib, lai aizstāv; es jau nebūšu tas muļķis, kas ies karot... Un tas viss ir ticis iedvests no sabiedrības tumšo, graužošo spēku puses, jo tie, kas rakstījuši “cionas gudro protokolus”, kā jau mēs avīzē esam minējuši, ir ļoti augsta limeņa tumsas kalpi. Viņi ir kritušie eņģeļi, kas kādreiz bijuši ļoti augsti attīstītas

var, homoseksuālismu var, it visu var...

DDD: ASV armijā esot atļauta pat zoofīlija...

A.G.: Jā, esmu dzirdējis par šo vājprātu. Ja tā ir taisnība, tad kur nu vēl tālāk... Cilvēce, aizrāvusies ar šīm liberālisma idejām, tik tiešām jūk prātā. Un arī mums tas viss tiek iestāstīts.

Daži tagad bailīgi mums jautā: ko tad, ja mēs kaut ko sāksim, un krievi dos mums pa purnu?! Protams, ar to ir jārēķinās, ja mēs piedāvāsim viņiem braukt prom, tad te sacelsies lielāka vai mazāka brēka. Pielauju, ka pat Putins pielietos savu retoriku: re, cik slikti mēs darām, dzenam prom viņa tautiešus. Bet uz to mums ir jābūt gataviem. Taču tā ir tikai retorika – viņš nekad nekaros. Viņš jau arī pats aicina mājās tautiešus, jo Krievijā trūkst cilvēku, bet mums šie krievvalodīgie nav vajadzīgi. Jā, Krievijas politiķi pablaustīsies, bet – nekas, lai blaustās, mums gluži vienkārši jāturpina. Tāpat kā ar Aļoša pieminekli Igaunijā – krievi blaustījās, blaustījās, bet īgaunī konsekvēnti darija savu darbu. Un Aļošu aizvāca...

DDD: Un viss...

A.G.: Un viss. Nekas, nekāds karš nenotika. Visiem latviešiem beidzot jāsaprot – apvienosimies taču kā tauta, kā latvieši, aizstāvēsim paši savas intereses! Kāpēc jādāmā, ka okupantu izraidīšana uz Krieviju ir viņiem kaut kāds sods? Tas, ka viņi negrib, liecina, ka tie gluži vienkārši neapzinās, ka atgriešanās dzimtenē ir laime. Bet mums jābūt saprātīgākiem un jāpasaka: tā ir jūsu laime atgriezties etniskajā dzimtenē! Tur viss būs krievisks, nebūs nekādu problēmu – šādi jānomierina viņus un jādzen prom!

Kāpēc latviešiem savā starpā nepieciešams vienoties? Tāpēc, ka okupanti vienojas. Piemēram, deputāts Nikolajs Kabanovs – likumīgais pilsonis (tā viņš pats uzsvēris), tātad viņa vec-vec-vecvecāki kaut kad dabūjuši mūsu valsts pavalstniecību, bet viņš šo latviešu tautas uzticību ir pilnībā nodevis. Krievu jeb, pareizāk, okupantu avīzē “Vesti” viņš rakstā, ka krieviem Latvijā ir jāveido pašiem savi tādi kā pārvaldes orgāni, un salīdzina, ka albāņi tieši to darija Kosovā. Kā mēs zinām, Kosova bija Dienvidslāvijas sastāvdaļa, un tad, kā tieši tagad iesaka Kabanovs, viņi sāka veidot paralēlās varas struktūras un nepakļauties Dienvidslāvijas struktūrām. Iedomājieties, ka tagad okupanti pie mums Latvijā veido savas struktūras, kaut vai neformālas – pieņemsim, viņiem ir sava valdība, viņi klausā tikai savai valdībai, pārstāj maksāt nodokļus Latvijas valstij, dod naudu savai valdībai, runā tikai krieviski un pilnīgi visu boikotē.

DDD: Ļoti ticams scenārijs...

A.G.: Protams, ja mēs paliksim tādi – kā jau teicu, kā mūsu Valsts prezidents sūta tikai zīmītes Saeimas priekšsēdētājam u.tml. – tad tā arī notiks. Kabanovs rakstā, ka Kosovas albāņu iniciatīva nāca tieši no apakšas, nevis no pašas Albānijas, un uzsver, ka nevis Krievijas vēstniecībai šeit, Latvijā, ir kaut kas jādara, bet šejienes krieviem pašiem jāorganizējas – tad viņi dabūs atbalstu utt. Viņš ir pārliecināts, ka viņi to spēj izdarīt. Un, ja latvieši paliks kā līdz šim, tad izdarīs arī!

Sagatavoja
Līga Muzikante

ATSAUKSME PAR PUBLIKĀCIJU

NEBĀZĪSIM VISUS VIENĀ “KATLĀ”!

**Labdien,
latviešu cerība – “DDD”!**

Iepriekšējā numurā Zinta Zemzares k-dze aizrādīja mūsu avīzei “DDD” par “uzbraucieniem” homoseksuāļiem, par viņu aiztīkšanu. Te būtu jautājums – kurš kuram uzbāžas un aiztiek? Vai mēs homoseksuāļus meklējam, aiz krāgas velkam laukā, lai publiski izteiktu savu “fui”? Nē, tieši viņi, *pediņi*, uzbrūk mums – veseliem un normāliem cilvēkiem! Viņi neatlaidīgi izvērš savu perversi kroplīgo propagandu, jo aiz viņu mugurām stāv iespaidīgi spēki. Pasaules vareno naudasmaiņu aprindas, kurām ir neierobežoti līdzekļi izvērst šo propagandu, ir pilnas ar šādiem deģenerātiem. Viņus pārņēmis greizsirdīgs naidis pret veseliem cilvēkiem, jo viņi nevar (negrib?) būt tādi kā normāli cilvēki. Lūk, viša šī ābece!

Šodien visi blāuj par savām “cilvēktiesībām” – gan pieminētie *pediņi*, gan okupanti, narkomāni, zagļi, bandidi, pat slepkavas un pedofili! Pēdējie pat tiek piesēgti (katoļu baznīcas kauna traips!). Visiem ir kaut kādas “cilvēktiesības”, tikai man, manai ģimenei, bērniem un

līdzīgiem cilvēkiem **nav tiesību** būt pasargātiem no šo cilvēces atkritumu uzbrukumiem!?

Z.Zemzares kundze (jaunkundze?) bāž vienā “katlā” patiesi slimos un nelaimīgos ar šīm perversām kroplībām, un tas ir galēji nepieļaujami. Par patiesi slimajiem jāaizlūdz Dievs, ko nevar teikt par *pediņiem*! Pat, ja viņi ir piedzimuši ar šādām nosliecēm, tas tomēr nedod tiesības viņiem savu **sērgu** propagandēt un izplatīt!

Neviens man nevar piespiest pieņemt kā normu šo “demokrātisko vērtību”!

Paldies Dievam, ka Viņš radījis SIEVIETI – MĀTI, dzīvības iznēsātāju un radītāju!

Par tīru un latvisku Latviju!!!

Georgs Z.

P.S. Lai tiem *pediņiem* savos gājienos nebūtu garlaicīgi un būtu pilna buķete, varbūt varētu uzaicināt arī zoofilus un nekrofilus kopā ar saviem “milas” partneriem – ja jau, tad jau!

G.Z.